Ч. 60 (14.603). Львів, пятниця 19. березня 1937. Oplata pocztowa uiszczona gotówką. Рік LVIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ ВРАНЦІ

РЕДАКЦІЯ Й АДМІНІСТР.: ЛЬВІВ, РИНОК Ч. 10. II. ПОВ.
Телефон Редакції й Адм.: 229-41
Телефон Друкарні 229-26
Адреса для телегр.: Діло Львів
Конто: П. К. О. Львів 504.060.
„ Банку Чеських Легіов. Прага „Діло".
Рукописів не звертаємо.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно . . . . . 5.00 зол.
Чвертьрічно . . . . . 15.00 „
Піврічно . . . . . 30.00 „
Річно . . . . 60.00 „
В АМЕРИЦІ 1.50 ДОЛ. У ЧЕХОСЛОВАЧЧИНІ 30 КОР. Ч., У ВСІХ ІН. КРАЯХ 7.50 ЗОЛ. П.
ОДИН ПРИМІРНИК 20 сот.

Страйк шлеських вуглекопів.

У кількох копальнях на польському Шлеську вибух окупаційний страйк гірників. Крім домагань економічного характеру робітники видвигнули в останній хвилині також деякі політичні домагання.

В міродатних колах запевнюють, що в краю є достаточні запаси вугілля і на випадок вибуху страйку гірників нема небезпеки, щоби забракло вугілля. Уряд видав необхідні розпорядки, щоби забезпечити населенню постачання вугілля. Залізниці та установи публичного ужитку мають запаси вугілля на кілька місяців, подібно і гуртівники.

Влада видала розпорядок про контролю над цінами вугілля, щоби таким чином не допустити до підбивання цін та спекуляції. Вантаження вугілля на кораблі у Ґдині перервали, поїзди з вугіллям на шляху Шлеськ—Ґдиня звернули до відповідних точок.

Перед новими перегонами морських зброєнь.

ЯПОНІЯ НЕ ОБМЕЖУЄ КАЛІБРУ КОРАБЕЛЬНОЇ АРТИЛЄРІЇ.

Неофіційно повідомляють, що Японія не хоче обмежити калібру артилєрії панцирників до 14-ох цалів, тому не приступить до льондонського договору.

Для британської адміралїції це несподіванка, бо ще минулого тижня надіялися, що Японія приступить до морського договору ще цього місяця. Італія, Франція та менші держави готові не переступати границі 13-ох цалів. Та границя обовязує ще Велику Британію, коли йде про будову найближчих 5-ох панцирників, але на думку льондонського уряду кораблі з 35-тисячним тонажем не можуть успішно оперувати з 16-цалевими гарматами. Японці думають так само, мабуть почнуть будувати кораблі з тонажем більшим як 35.000 тон; це зовсім повалило би льондонський договір, спричинюючи нові перегони зброєнь. Якщо Японія будуватиме більші кораблі як з 35.000 тон, Злучені Держави також не погодяться на обмеження. Льондонський договір упаде, бо одна його клявзуля звільнює сиґнатаріїв від зобовязань на випадок, як держави, що не підписали договору, будують кораблі більші, як це передбачує договір.

Ґенеральний страйк вибух нині рано в Парижі.

Після вчорашньої ради міністрів відбулися двогодинні наради представників уряду, ґенеральної конфедерації праці та делеґації лівиці. Голова ґен. конфедерації праці Жуо заявив, що в четвер (нині) рано вибухне в Парижі ґенеральний страйк „в обороні інтересів уряду людового фронту".

Нині в 2. годині досвіта управа ґенеральної конфедерації праці заповіла в комунікаті, що

нині дополудня триватиме у Парижі ґенеральний страйк. Він не обійме заведень публичного ужитку, друкарень та бюр кольпортажі часописів.

Виновники париських кровавих подій

ПРОТЕСТУЮТЬ....

Вчора вечором відбулося в Кліші протестаційне віче „людового фронту" у приявности 3.000 людей. Бесідники, м. ін. посадник Кліші, та Торез, домагалися, щоби розвязати „фашистівські ліґи". Віче ухвалило зорґанізувати комуністично-соціялістичний комітет „оборони народу".

Крім того комуністична партія скликала на нині до „зимового цирку" віче, на якому комуністи будуть домагатись роззброєння і розвязання „фашистівських ліґ" та чистки в поліції.

Де ля Рок заявив представникам преси, що його партія не винна за події вчорашньої ночі, бо спричинила їх комуністична провокація.

СЛІДСТВО.

7-ох демонстрантів, арештованих минулої ночі, зложило зізнання перед слідчим суддею; вони відповідатимуть за те, що нелеґально мали зброю.

Міністр Дормуа розпочав слідство, щоб найти виновників вчорашніх подій та щоби вияснити обставини, в яких поліція ужила зброї. Безсумніву стріляла не лише поліція, але й маніфестанти; це стверджує навіть соціялістичний офіціоз „Попюлер".

Про вагу заворушень свідчить вигляд їхнього терену: повиривана залізна огорожа, повириване брукове каміння, сліди куль на околичних домах, м. ін. на будинкові, де мешкає посадник

Замах на визначного французького дипльомата.

Якась жінка стрілила вчора до б. французького амбасадора в Римі де Шамбрена на залізничому двірці. Раненого дипльомата перевезли до шпиталя, де він перейшов операцію; стан раненого не є грізний. У слідстві жінка, яка стріляла до амбасадора, подала, що називається де Фонтан. Мотивом замаху була недискреція де Шамбрена, що наразила п. де Фонтан на втрату симпатії одного визначного італійського політика. Вона жалує, що замах не вдався

Авас описує замах ось як:

Де Шамбрен хотів відїхати експресом до Брюселі. Кілька мінут перед відїздом поїзду прибув б. амбасадор з жінкою і товаришем на залізничий двірець. Коли ввійшов до вагону зблизилася до нього гарно убрана молода жінка, яка витягнула револьвер і вистрілила. Де Шамбрен ще не втратив був притомности і закричав: „Арештувати цю жінку!" Кондуктор, що був у вагоні зараз її зловив і віддав у руки поліції.

Польсько-румунський союз та українці.

З нагоди побуту мін. Анджелеску у Польщі.

Львів, 18. березня 1937.

Румунський міністр освіти Анджелеску, одна з чолових постатей у нинішньому кабінеті п. Татареску, приїхав на кілька днів з офіціяльними відвідинами до Польщі. Його приймають дуже сердечно і таким робом підкреслюють маніфестаційне значіння цієї подорожі: дальше затіснення польсько-румунського союзу.

Віднова цієї приязни, що в одному періоді сильно вже прохолола, розпочалась від двох переломових фактів: відвідин марш. Сміґлого Ридза у Парижі й димісії мін. Тітулеску. Польща наблизилась до Франції, Румунія віддалилась від Росії — і по дорозі стрінулись знову давні союзниці. І забулися ті часи, коли Варшава робила на власну руку пакт неаґресії з Совітами, фінансувала совітське число „Вядомосці Літерацких" та приймала бенкетами Радека, а Букарешт усе ще не дійшов з Москвою до ладу через Басарабію; і коли потім Букарешт уже натискав на „східний пакт", впустив до себе широкою рікою совітську пресу та став неначе випадовою брамою для совітської пропаґанди на ввесь Балкан, а Варшава найрішучіше противилася всякому дальшому наближенню до Совітів і уладжувала перші біловежські лови з участю мін. Ґерінґа. Забулися ці речі, бо з одного боку зріс міжнародній авторитет Польщі, яка визволилась зпід куратели „старшої сестриці" Франції, з другого боку п. Тітулеску перетягнув струну, протеґуючи клявзулю чесько-совітського пакту про свобідний перемарш совітських військ через румунську територію. І витворилася така ситуація, що вправді Румунія надалі є членом Малої Антанти, якої нібито-провідницький член — Чехословаччина — надалі залишається у дуже поганих взаєминах з Польщею, і вправді польсько-мадярські чемности роблять найгірше враження серед румунської публики, проте вирівнюється лінія і польської і румунської політики у найболючішій точці: супроти спільного совітського сусіда. І тут і там розвіялась омана щодо „пацифістичного" характеру совітської політики, і тут і там зросла нехіть супроти Ліґи Націй, як реґулятора міжнародніх відносин, і тут і там перестали дивитися на Берлін, як на заперечення союзницьких звязків з Парижем. І тут і там зросло розуміння спільної небезпеки,що випливає просто з ґеополітичної ситуації обох держав.

Та сама ґеополітична ситуація каже нам, українцям, прихильно ставитись до кожної міжнародньої події,яка шкодить совітським плянам. Нема для Совітів сьогодні більшої прикрости, як скріплення польсько-румунської приязни. І сам цей факт визначує нам, українцям

наш підхід до нинішнього польсько-румунського союзу. Орієнтуючись на протисовітський фронт, здаємо собі справу, що Румунія, приналежна тепер до фронту „невтральних", при виразній диференціяції таборів, коли зберігати невтральність стане неможливо, силою свого географічного положення, може відіграти у будучих подіях на Сході Европи величезну ролю.

Але щоб цю свою ролю (бажану, чи небажану, але мабуть неминучу) відіграти, вона мусить зясувати собі ситуацію на Сході Европи трохи інакше, ніж тепер уявляє собі її прилюдна опінія та й сам державний провід. Бо не можна правильно оцінювати обличчя Сходу Европи, коли нехтується **український** чинник. Не можна теж уявити собі **активної і позитивної** ролі Румунії у східно-европейській політиці, коли не буде в неї позитивного і конструктивного підходу до українства, як міжнародного чинника величезних потенціяльних можностей **і коли** те засадниче становище не найде свого вирazу у **внутрішній** політиці супроти української національної меншини. Тимчасом саме румунська національна політика супроти наших земляків у Буковині і Бесарабії є тим „каменем предкновеня", об який розбивається ціла льогічна структура тої всеукраїнської політичної думки, про яку вище була мова. Скасування греко-католицького вікаріяту у Чернівцях перед двома тижнями, попереджене відомою нашим читачам українофобською дискусією у румунському парляменті, — було останнім голосним актом тієї помилкової політики, — наскрізь помилкової з погляду самих румунських державних інтересів. Як представляють собі румунські державні діячі й політики будучину своєї батьківщини — поміж сильною імперіялістичною комуністичною „единою неподільною" Росією та ревізіоністичною Болгарією і Угорщиною, при одночасному мобілізуванні проти себе своїх національних меншин, у першу чергу українців, — це для нас тайна. Така політика може робить честь вірі румунів у власні сили, їхньому оптимізмові й самопевности, але — здається нам — свариться з засадами далекосяглого політичного розуму.

На Буковині живе українців ок. 300.000, у Басарабії вдвоє стільки. Національно-український елемент у Басарабії мало свідомий, але на Буковині українці творять уже компактний свідомий масив, що має за собою десятки літ упертої національно-політичної боротьби й великих культурних надбань, — втрачених майже в цілости під владою Румунії. Куди вже той край не належав! Держава даків, київська, галицько-волинська, татари, мадяри, молдавани, Польща, Туреччина, знову Молдавія, московська окупація, — від 1774 року Австрія, — ось довга черга володарів української частини Буковини. У 1787 році вона була прилучена до Галичини, у 1849 р. стала автономним австрійським краєм. Українське національне відродження, що розпочалось — як і в Галичині — від „весни народів", було таке сильне, що вже в 1848 р. буковинці, на 8 мандатів, вислали до сойму 5 українців. У 1869 р. повстає у Чернівцях „Руская Бесіда", рік пізніше „Руська Рада", обидві установи у 80.рр. переходять до рук українських народовців. З 80. рр. буковинського життя звязані вже такі імена, як Федькович і Воробкевичі. На переломі XIX. і XX. ст. буковинське відродження звязане вже з іменем Степана Смаль-Стоцького, професора черновецького університету, члена Краєвого Виділу і віцемаршала сойму. На порозі XX. ст. маємо вже на Буковині три українські політичні партії, у 1911 році їх заступає у черновецькому соймі 16 послів. 6. XI. 1918 року Український Краєвий Комітет переймає владу з Омеляном Поповичем, як президентом краю, а в 5 днів пізніше вмашеровують до Черновець румунські війська, повівши від першого дня гострі противукраїнські репресії, дарма, що українці висували відразу концепцію поділу Буковини та спільної адміністрації у Чернівцях і ніколи проти румунів не виявляли агресивних замірів. Скасовано не тільки всі українські школи, від народніх шкіл до університетських катедр включно, але й українську мову, як предмет навчання. Врешті появилася теорія, що взагалі українського народу в Румунії нема, бо є лише „зрутенізовані румуни", яких тепер треба „відрутенізувати".

Повторяємо: не бачимо політичного глузду з такої політики. З нагоди побуту мін. Анджелеску у Польщі пишемо ці рядки, звертаючи увагу, що в обличчі великих міжнародніх подій, які грозять найбільшими комплікаціями на Сході Европи, варта би румунським державним діячам шукати злагоди, а не ворожнечі з українською меншиною. Плятформа для такої злагоди може найтися, — навіщо її загирювати політикою, яка є кепським засобом скріплювати силу держави.

Успіхи німецької політики в Австрії.

Берлін, березень 1937.

Акція німецького амбасадора у Відні фон Папена, яку він веде вже більше двох років у напрямі консолідації взаємин між німцями й австрійцями, починає виявляти перші поважні успіхи. Цей поступ у політичних відносинах двох країн помітний менше у ділянці зовнішньої політики, — Австрія була і є тісно звязана з Італією, тому вона мусить солідаризуватися з політикою „оси Берлін—Рим". Успіх фон Папена слідний перш за все на внутрішньо-політичному австрійському терені.

Основною проблемою для німецької дипльоматії щодо Австрії було все питання, як зліквідувати неприємні наслідки націонал-соціялістичного пучу у 1934. р., рівночасно не зрікаючись засад національного обєднання. Повільно, але основно приготовані і солідно виконані політичні заходи фон Папена найшли у Відні добре підложжя. Австрійський уряд мусів усе турбуватися за те, щоб поширити свою базу серед населення, щоб мати більше моральної і політичної сили; він мусів боротися проти широко розвиненого і багатого у великі капітали соціялістично-комуністичного руху, який має свою базу недалеко Відня, в Чехословаччині. Розмови про майбутнє німецько-австрійських взаємин уможливила заява фон Папена, мовляв, німецький уряд хоче прийти до порозуміння: він визнає австрійську незалежність і не солідаризується з політичними тенденціями, які хотіли би змінити цей стан. Вихісновуючи ту обставину, що віденському урядові необхідна підтримка національно настроєних елементів проти ворогів теперішнього ладу, німці добились великих успіхів.

Правда, це тривало аж повні два роки, бо сили, які протиділали цій „нормалізації", були дуже сильні у Франції і мали підтримку деяких держав Малої Антанти. Усе, коли австрійсько-німецькі переговори мали якісь позитивні вислідки (напр. поїздка австрійського секретаря закордонних справ д-ра Шмідта до Берліна), появлялись у міжнародній пресі вістки про силу легітимістів, мовляв: небезпека монархістичного пучу на випадок поширення німецьких впливів в Австрії може стати причиною міжнародніх заворушень, тощо. Крім того треба було рахуватись усе з настроями деяких кол населення, що їх кілька років католицька і жидівська преса переконувала, що націонал-соціялізм — це загибіль цивілізації, що він гірший від большевизму і т. д. Годі було з одного дня на другий змінити своє становище, треба було — може теж і з огляду на впливовий жидівський капітал — поступати повільно, крок за кроком.

Зовнішні етапи „нормалізації" відомі. Договір з 11. липня, поїздка д-ра Шмідта до Берліна і ревізита фон Нойрата у Відні. Але, які справжні причини уможливили і договір і ці подорожі?

Австрійське політичне доктринерство потерпіло свою першу поразку 11. липня, коли після проголошення договору на виключно зовнішньо-політичній базі іменовано міністром відомого зі своїх симпатій до націонал-соціялістів, бувшого директора державного воєнного архіву Гляйзе фон Горстенава. У листопаді минулого року іменовано його міністром внутрішніх справ з особливим завданням „опікуватись національною опозицією" і приготовити ґрунт до правдивої нормалізації. Другим етапом було іменування теж з початком листопада міністром безпеки Нойштеттер-Штірмера. Він, що правда, увійшов був у політичне життя від гаймвери, але з її національного крила, що його колись репрезентував аж до пучу й еміграції до Німеччини провідник стирійської гаймвери, Пфрімер.

Нойштеттер-Штірмер мав уже готовий плян, щоби притягнути до співпраці „національну опозицію". Переговори Шушніґа з провідником нелегальних націонал-соціялістів, сотником Леопольдом, виявили, що в багатьох точках можна погодитись; всеж таки ще не дійшло до утревалення нового леґального національного табору, як окремої організації, головно тому, що деякі члени уряду не можуть згодитись на таку розвязку того питання, підкреслюючи, що єдиною політичною організацією в Австрії є і може бути лише „Фатерлендіше Фронт". За ними стоїть уся жидівська преса і тому цей плян тимчасово відложений.

Але акція в тому напрямі, щоби пригорнути до себе національні елементи в якійнебудь формі, йде дальше. З концентраційного табору у Веллерсдорфі (Долішня Австрія) випустили вже всіх націонал-соціялістів, залишаючи там тільки соціялістів і комуністів. Поволі вводять теж амнестію для всіх засуджених за націонал-соціялістичний пуч з 25. липня 1934. р. Йдуть теж балачки про поворот політичних емігрантів, що втікли були до Німеччини. (Нараховують їх на яких 30.000). Говорять також, що незабаром скасують усі закони проти націонал-соціялістів, сконфісковані маєтки віддадуть власникам. Усі ці засоби служать виключно до остаточного прочищення політичної атмосфери.

Фактична співпраця почалась уже і без фактичного договору: в австрійському уряді сидять два міністри (внутрішніх справ і безпеки!), що є в дійсности націонал-соціялістами; основано вже так званий „відділ сімох", до якого належать 3 „наці"; той відділ має політично репрезентувати націонал-соціялістичний елемент перед урядовими чинниками.

Та це ще не все. Націонал-соціялісти дістали навіть право сходин. Це робота міністра безпеки Нойштеттер-Штрімера, який позволив на малі місцеві сходини, у яких не може брати участи більше як 12 осіб. Отже основа до нової організації вже збудована і можна сподіватися, що незабаром і офіційно повстане, правда, під іншою назвою — „національно-соціяльне народне обєднання", себто національно-соціялістична леґальна організація. Уже тепер заснували у „Фатерлендіше Фронт" націонал-соціялістичний реферат, який розглядає майбутнє становище нової організації до офіційного проурядового табору.

Сили, які ще протиділають австро-німецькому зближенню, немалі. Католицька церква, жидівський капітал, підпільна агітація комуністів і закордонні впливи сусідніх держав — це сили, з якими Шушніґ мусить рахуватись. Але політичний розум і необхідність спільної боротьби проти спільного внутрішнього ворога — комунізму мусять скорше чи пізніше привести до остаточного порозуміння між німцями обох держав

Ю. Андрійків.

З української преси.

Зорґанізоване польське купецтво
і земельна та промислова кольонізація наших земель.

Під цим наголовком помістив часопис **„Торговля і Промисл"** у ч. 6. з 15. ц. м. статтю, в якій розглядає вороже наставлення польських купців до українського народу, яскраво проявлюване особливо в останніх часах. Навязуючи до факту, що „Конґреґація Купецька" у Львові підписала відому шовіністичну відозву в справі парцеляції і вказуючи нечисленним купцям-українцям, які ще є членами тої Конґреґації, на обовязок витягнути консеквенції з поступку Конґреґації, ґазета пише:

Слід зазначити, що купецькі товариства наших сусідів-поляків проявляють уже від довшого часу діяльність, яка **суперечить нашим національним і господарським інтересам.** А саме — вони проголосили т. зв. **„торговельно-промислову кольонізацію"** наших етнографічних земель, вставили це в свою програму і реалізують її послідовно. Недавно на дводенному зїзді делеґатів Начальної Ради Обєднань польського купецтва голова цієї Ради п. Брун поміж найбільш актуальні завдання зорґанізованого польського купецтва вставив „кольонізування деяких осередків, головно „східних кресів", відповідним купецьким елементом"...

Чи здаємо собі справу з того, до чого йде?

Зорґанізоване польське купецтво не тільки не хоче залишити українцеві варстату праці в торговлі, в ремеслі, чи промислі, але не хоче теж, щоб українець найшов цей варстат праці на землі, на якій він від довгих століть працює!!

Характеристичне, що свою господарсько-кольонізаційну акцію на сході декорують польські купці з заходу „цивілізаційною акцією". Мовляв, у нас „дикі поля"... Тимчасом статистика Гол. Стат. Уряду **виказує, що в містах на на-**

шій етнографічній території є саме найбільше перенаселення. Приймаючи „заводово чинних" за 100, виказує вона для товарової торговлі ось-такі проценти:

воєв.	варшавське	9%
„	келецьке	9%
„	поморське	9%
„	білостоцьке	10%
„	люблинське	12%
„	львівське	13%
„	станиславівське	14%
„	волинське	16%

Двотижневик „Господарка Народова" (з 1. березня ц. р.), звідкіля черпаємо ці інформації, пише дослівно: „Чим більше на схід чи південний схід, чим менший розвій промислу — тим вищий відсоток населення присвячується торговлі".

Відтак обяснює „Торговля і Промисл" своїм читачам справу земельної парцеляції, цитуючи також тверезіші голоси польської преси і згадуючи про заходи Укр. Парл. Репрезентації, щоб т. зв. „земельна реформа" не вязалася з кривдою українського народу.

Валенсійський уряд хоче продати Мароко.

Еспанський червоний уряд та прихильна йому преса нераз пускали чутки, що уряд з Бургосу хоче заплатити за підмогу Італії Балеарами, Німеччині — еспанським Мароком. Це спричинило було недавно навіть досить поважну крізу, яку зліквідували щойно заяви Берліну і Бургосу.

Тому справді сензаційною є вістка, що саме еспанський червоний уряд запропонував був Франції й Англії концесії в Мароку за поміч у здавленні національного повстання. Райтер довідується, що червоний міністр закорд. справ дель Вайо дійсно робив такі пропозиції, та англійський і французький уряди з місця їх відкинули, бож це викликало би негайну реакцію з боку Італії й Німеччини.

НА ЕСПАНСЬКИХ ВОДАХ.

Національні кораблі притримали вже третій естонський корабель, а саме „Бегонію", що віз вугілля з Пабльо до Ніцци. Коли „Бегонія" не хотіла спинитися, національний корабель стріляв до кільканадцять разів, але не трапив. Щойно тоді капітан „Бегонії" дозволив забрати корабель до Севти; його зревідували, тоді щойно поплив він дальше.

Все те було на очах британської ескадри, яка не реаґувала.

Справа неподільности дрібних господарств.

МАСОВА ФАБРИКАЦІЯ ЗАКОНІВ.

В середу 17. ц. м. сенат приняв низку нових законів. На початку нарад сенат покликав комітет законодатної техніки з 4-ох сенаторів і 3-ох заступників, до якого ввійшов теж сен. В. Децикевич. Опісля сен. Семйонтковський зреферував законопроєкт про неподільність дрібних самостійних господарств з парцеляції. До цього законопроєкту, що його приняв сойм, рільна комісія сенату ввела низку поправок допускаючи м. ін. аренду господарств малолітніх. Далі ввела інші зміни і привернула ст. 11. проекту, що уповажнює раду міністрів припинити цей закон на терені деяких воєвідств і повітів щодо деяких категорій господарств.

У дискусії промовляло кільканацять сенаторів, між ними сен. О. Луцький і сен. В. Децикевич. І так сен. Рдултовський домагався, щоб сенат скреслив ст. 5. у справі тих господарств, що стали самостійними при нагоді сусідської парцеляції. Промовець мотивував свій внесок тим, що наперед слід устійнити взагалі основні засади, а саме чи неподільність усіх господарств буде примусова чи добровільна. Перед вияснениям цих основних проблем не слід поладнувати справи неподільности господарств з іншими обмеженнями лише на вузькім відтинку господарств, побільшених при сусідській парцеляції.

Сен. О. Луцький заявився за неподільністю дрібних самостійних господарств, з яких може родина своєю працею вдержатися на означенім рівні життя. Волів би, щоби закон про частинну неподільність господарств виростав органічно з цілости господарського життя, а не лише зі страху, щоб земельна реформа при постійнім діленні господарств зовсім не завела. Підкреслив теж, що саме призначення деяких фондів на позички для родинних сплат не вистає, хоч би навіть фонди були більші ніж ті, що ними нині можна розпоряджати. Можна побоюватись, що діти обернуть гроші за сплачені родинні наділи на прожиток, якщо не знайдуть нового варстату праці. А що неподільність може торкатись лише самостійних господарств, тому вона повинна торкатись теж господарств, які в цілости повстали з парцеляції. Тому зголосив декілька поправок до законопроєкту м. ін. щоб до ст. 2. і ст. 6. перед словом „господарство" додати слово „самостійне". Сен. Фудаковський заявився за поправками сен. Рдултовського і сен. Луцького. **Сен. В. Децикевич** піддержав внесок сен Луцького і зголосив декілька поправок, щоб точніше спрецизувати відповідні постанови законопроєкту. Сен. Терліковський домагався, щоб скреслили ст. 8. з карними санкціями, бо це законопроєкт наскрізь цивільний. Сен. Еверт поставив формальний внесок, щоб відослати законопроєкт ще раз до комісії. Проти цього внеску сен. Еверта виступив сен. Клещинський, предсідник рільної комісії. З черги довшу промову виголосив мін. Понятовський і сенат відкинув внесок сен. Рдултовського, приймаючи законопроєкт з усіми поправками рільної комісії та стилістичною поправкою сен. Децикевича. Внесків сен. Луцького і сен. Децикевича взагалі не піддали під голосування тому, що проти них виступив референт.

Д-Р КОСТЬ ЛЕВИЦЬКИЙ. 21

Українські політики

1907—1914. р. р.

Д-Р ДАНИЛО СТАХУРА.

До політичних діячів належать також ті ідейні громадяни, що не шукають або не находять розголосу своєї особи, але своєю **тихою працею творять важне діло**, що стає підойомою політики нації.

До таких політиків належав д-р Данило Стахура, що ще як адвокатський кандидат з кінцем мин. століття працював у Міщанському Брацтві і філії „Просвіти" в Тернополі та опісля в Перемишлі і Любачеві, в тамошніх установах, так, що в 1900 р. покликало його українське громадянство на посольського кандидата до парляменту. Він, хоч незаможний, піднявся перевести передвиборчу агітацію в повітах: ярославському і чесанівському, та по першому виборі прийшов був до тіснішого вибору з кандидатом Кола Польського Влазовським. Тоді поляки перемогли.

Опісля в 1906. р., перед виборами загального голосування, приїхала до нього делеґація громадян з чесанівського повіту, до Самбора, де він був уже адвокатом, і домагалася, щоби він знова кандидував на посла до парляменту. За цим зазивом громадянства він пішов та без нічиєї матеріяльної допомоги обіхав усі громади Чесанівщини і Ярославщини і в 1907. р. вибрано його **послом до парляменту у Відні.**

Своєю громадянською організаційною діяльністю він добув собі симпатії народу і дійшов до посольського мандату. Найбільше хвалили його селяни за це, що він сам селянський син та добре розуміє селянську недолю. Та він того не забував і при всякій нагоді підносив у парляменті потреби і недомагання селянства, збирав потрібні матеріяли, ходив з депутаціями покривджених по урядах і в неодному випадку лагодив недолю.

Не забував він також свого приречення, що дав своїм виборцям та опісля знова **обіздив всі громади своєї виборчої округи**, щоби предложити звідомлення громадянству: які справи і як полагоджує парлямент загального голосування, як також вислухувати ті всі жадання, що ставляють громадяни до свого посла. А треба знати, що це обовязок тяжкий, та не всі посли ось так виконували свій обовязок.

Зокрема, найбільше займався д-р Данило Стахура просвітньою роботою: засновуванням читалень і відбуванням читальняних зборів, щоб на низах класти основи національного освідомлення українського народу. Отся його тиха праця стала приводом до того, що о. Зиновій Ільницький, русофіл із Самбора виготовив на нього „доклад" до російської влади в Самборі, в 1915. р., і наслідком того москалі вивезли його в глибину Росії, де його держали три роки.

Як вернувся до краю, то в перших днях листопада 1918. р. станув до **великого зриву** в **Самборі** і виконав приказ зі Львова: перебрання влади в наші руки.

РОМАН ЗАЛОЗЕЦЬКИЙ.

Він був професором торговельної академії у Львові і надзвичайним професором львівської політехніки та визначувався фаховим знанням міжнародніх торговельних і промислових справ.

Його широкі закордонні звязки були причиною, що англійський уряд установив його в 1904. р. **англійським консулем у Львові**, де заступав він інтереси великих нафтових англійських і французьких фірм.

Найбільше притягала його у нас економічна сторінка громадянського життя. Тому він зацікавився парцеляційним товариством „Земля" у Львові і Краєвим Товариством Господарським „Сільський Господар" у Львові, — де обняв президентуру після д-ра Евгена Олесницького.

Опісля став він між основниками Українського Технічного Товариства у Львові й відчуваючи потребу торговельного вишколу української молоді найбільше причинився до заснування **Торговельної Школи** при Товаристві „Просвіта" у Львові та став в 1911. р. першим директором цієї школи.

Отся участь у громадянському житті наблизила його відтак до політичного життя. В 1911. р. кандидував він до австрійського парляменту в сяніцькій окрузі, одначе тут його не вибрано, бо проти нього пішла вся фаланга русофільської агітації, — та щойно в 1913. р. вийшов він послом до Галицького Сойму з округи Рави Руської.

З приводу сезонової еміграції наших рільничих робітників до Німеччини сусідська польська преса накинулась була всякими клеветами на професора Романа Залозецького за його здогадні звязки з німецьким урядом. Така поведінка зразила його від дальшої праці у Львові, тому постановив перенестись до Відня. Наслідком того в 1914. р. покликано його до міністерства **публичних робіт у Відні**, до відділу технічно-досвідного уряду, — де він працював з гофратом Екснером і в другому році тієї служби заіменовано його радником.

Звязкам Романа Залозецького з англійським промисловим світом завдячуємо те, що в 1914. р. прибув до Львова англійський учений і публіцист: Сетон Вотсон (Скотус Віатор), щоб особисто пізнати наших українських політиків у Львові, та на місці зібрати перші матеріяли про українську справу.

Залозецький займався також створенням Українського Комітету в Льондоні для інформації про наш нарід і його життя та піддержував там нашого журналіста **Володимира Степанківського** від 1911. р., а в 1914. р. причинився до видання публікації секретаря цього комітету **Жоржа Рафаловича** про Україну. Отсе були наші перші кроки, щоб Англію зацікавити українською проблемою...

Вкінці, по заключенні Берестейського мирового договору між Україною і центральними державами в 1918. р. виїхав радник Роман Залозецький до Києва, як член австрійсько-угорської господарської місії. Тут був він кілька тижнів і своїм знанням і досвідом помагав тодішньому українському урядові.

Він там сердечно був радий, що доля дозволила йому побачити власними очима відбудовану українську державу, нашу Україну.

Роман Залозецький належав у нас до громадян найбільшої культури і широкого знання та національної характерности.

(Далі буде.)

Після того сенат приняв законопроект про перебрання оборотовим фондом земельної реформи належитостей і зобовязань б. краєвої комісії для рентових осель. Без ніяких змін приняв теж новелю до розпорядку президента про державні заведення хову коней. Далі сен. М. Маліновський зреферував новелю до розпорядку президента про конверзію та управильнення хліборобських довгів. Референт обговорив засаду новелі і підкреслив, що комісія приняла перших 5 точок ст. 1. згаданого розпорядку, 6. точку скреслила, а в 8-ій пропонує додати нове речення у справі оцінки нерухомостей та обчислення решти ціни купна. Крім того комісія запропонувала дві резолюції у справі доходового податку посідачів сільських господарств і конверзії короткоречинцевих хліборобських довгів на довгоречинцеві. Сенат приняв усі поправки комісії з обома резолюціями. З черги сен. Бобровський зреферував проект закону про збірні договори праці. Референт обговорив проблеми наемної праці підкреслюючи, що положення наемних робітників і молоді, що не може найти праці, дійсно розпучливе. Тому слід створити палати праці та привернути самоуправу в суспільних установах. Голодові заробітки робітників, спроби обнижки платень і редукції, невиплачування заробітків є причиною страйків. Хвиля страйків зростає. Страйк є единою формою боротьби світа праці з визиском. Швидке здійснення найважніших суспільних проблем приверне спокій і двигне державу вище. Збірні договори осягають свою ціль, якщо підписують їх сильні організації працівників і працедавців, бо дають гарантію, що дотримають договір. Сен. Врублевський зголосив кілька поправок і сенат приняв їх зі законопроектом та резолюціями.

Опісля сен. Вежбіцький зреферував новелю до закону про надзвичайну маеткову данину, що її приняв сенат враз зі законом про додаткові кредити на 1934—37.

Далі сен. Клещинський зреферував новелю до розпорядку президента з 1933 р. про продаж тютюневих виробів. Новеля привертає давну систему продажі і сітку гуртівень та відсуває від зорганізованої продажі тютюну село, бо там не оплачувались концесії для поодиноких крамниць. **Сен. О. Луцький** поставив внесок, щоб кооперативи мали далі право вести тютюневі гуртівні. Одначе референт спротивився цьому внескові і тому сен. Луцький зголосив резолюцію, щоб уряд у викoннім розпорядку вдержав права кооператив, які вони мали перед оголошенням розпорядку з 1933 р. Сенат приняв новелю з поправками комісії та з другою поправкою сен. Луцького.

По обіді сенат приняв ще низку законопроектів м. ін. законопроект про зміну меж окружних судів в Яслі і в Ряшеві. Вкінці сен. Пульнарович зреферував законопроект про зміну меж міст: Тернополя, Бродів і Косова. В дискусії промовляв **сен. А. Горбачевський**, звертаючи увагу, що Тернопільські Гаї були понад 390 років нерозривною частиною Тернополя і переживали добрі і лихі часи. Ніколи ніхто не домагався відділення Гаїв від Тернополя. Тому домагався скреслення § 1. цього законопроекту про зміну меж м. Тернополя. Одначе сенат відкинув внесок сен. Горбачевського.

Чергове пленарне засідання сенату відбудеться в понеділок 22. ц. м.

Гострий виступ радикалів проти комуністів

Комуністи домагаються арештування полк. де ля Рока.

ПАРИЖ, 18. 3. ПАТ. Загальний страйк, проклямований на четвер у Парижі, обмежився до передполудневих годин і пройшов зовсім спокійно. Підземні залізниці, автобуси і таксівки не вирушили рано на місто і тому вулиці були переповнені юрбою прохожих. Більшість крамниць була замкнена до полудня. Зате харчеві крамниці і молочарні та пекарні були відчинені. До страйку прилучились великі магазини; робітники, що працюють над підготовою світової вистави. Нормальна праця почнеться в 2-ій год. пополудні. Комуністи домагаються арештування полк. де ля Рока, розвязання „суспільної партії" полк. де ля Рока, народньої партії Доріота та „чистки" поліції з непевних елементів дотеперішнього уряду. Зате радикальна партія гостро виступила проти невідповідної агітації комуністів, підкреслюючи необхідність вдержати теперішній уряд при владі.

БІЙКИ В ПАРИЖІ.

ПАРИЖ, 18. 3. ПАТ. Нині рано прийшло в ріжних дільницях міста до бійок. На північнім звірці манiфестанти затримали кілька самоходів з харчами і кілька таксівок. При Сен Дені і Сен Мартен потворились гурти маніфестантів, яких негайно розігнала поліція. Кількох маніфестантів арештувала поліція за спротив владі. Між год. 11.30 і 12-ою дійшло до бійок на площі біржі. Маніфестанти, що надійшли від площі републики, затримались перед огорожею біржі. Між маніфестантами та урядовцями біржі дійшло до бійки, яку перервала поліція, арештуючи кількох маніфестантів.

На криваві заворушення у Парижі біржа зареагувала поважною обнижкою державних паперів і приватних акцій. Курс франка теж упав.

В год. 11-ій передполуднем прем. Блюм у присутности мін. Дормоа приняв делегацію лівих партій і розмовляв з ними до год. 12.30 пополудні

Нова енцикліка папи проти комунізму.

ЧІТТА ДЕЛЬ ВАТІКАНО, 18. 3. ПАТ. Св. **Отець вислав усім епископам світу енцикліку з гострим осудом комунізму, що заперечує всі духові вартости і підважує всі авторитети.** Папа підкреслив свої симпатії до нещасних народів СССР і протиставив погубній доктрині комунізму відвічні правди католицької Церкви. Папа поручає державам і поодиноким католикам, у першу чергу духовенству, далі поглиблювати ці спасенні правди і боронити їх усіми силами перед підбурюючою та руйнуючою акцією комуністів.

Вкінці папа підкреслив, що з огляду на постійну страшну комуністичну небезпеку вважає за відповідне звернути на неї увагу цілого світа.

З листів до Редакції.

Варшава, 16. березня 1937.

До Хвальної Редакції „Діла" у Львові.

Прошу ввічливо помістити в одному з найближчих чисел Вашого цінного часопису отсю мою заяву:

Деякі польські часописи фальшиво подали зміст моеї промови, виголошеної в Соймі 19. лютого ц. р. в часі дебати над буджетом міністерства внутрішніх справ, немов-то я признав що підкарпатська шляхта є польського походження. Таке фальшиве звідомлення подала м. ін. також польська періодична газета „Побудка", поширювана серед нашої шляхти. Тимчасом у своїй промові я ствердив, що підкарпатська шляхта виводиться з давніх українських родів, з часів Галицької Руси, та що тільки поляки твердять, буцім-то вона є польського походження. Наслідком згаданих фальшивих пресових звідомлень соймове стенографічне бюро вислало до польської преси офіційне спростування того невірного тексту моеї промови, одначе цього спростування ніодна з польських дотичних газет не помістила. Тому прошу ввічливо помістити отсе моє вияснення

та остаю з високою пошаною

Д-р Стефан Витвицький, посол до Сойму.

ВЯЧЕСЛАВ БУДЗИНОВСЬКИЙ.

СЕРЦЕ.*)

Сиділи при пиві, тай думку думали.

Хтож інший, як не вони оба — два приятелі? Один бородатий, з високим чолом і веселими, хоч заспаними очима — це професор, окраса віденської медицини. Той другий, звичайний собі адвокат. Були такі приятелі, які вже давно перевелися. Нині можна таких подибати ще лиш у старих книжках, у мітольогії. Чи бачив хто коли, щоб один з них показався на світ божий без товариства другого?! Вони розставалися лише тоді, коли йшли до своїх фахових занять.

Вже в тім, що оба вважали за відповідне в одній і тій самій порі появитися на тій долині сліз і горя, зазначили вони недвозначно свою взаємну прихильність. Пусте, що не ті самі груди їх кормили... Зате дошкулювала їм одна і та сама, для обох однаково тверда шкільна лавка; вони ненавиділи однаково нудну для себе науку і однаково „несправедливих" учителів, любили одну і ту саму дівчину — однаково нещасливо. Словом, хоч тіла їх зберігли кожне для себе свою індивідуальність, їх душі зілилися водне. І тепер ще, хоч зуб часу вигриз уже на голові професора малу лисину, а адвокат ратувався всякими чорнилами, їх приязнь не остигла, все була молода. Спільне було їх мешкання, але вони однаково ненавиділи ті бездушні стіни свого житла. В одній гостинниці харчувалися, один дах одної „кнайпи" хоронив голови їх від промінів місяця, при однім столі спивали пиво. Спільні були їх утіхи, а спільних журб — не мали.

Подивляли їх люди і ставляли за приклад. Тільки старі панни говорили, що люди переборщують. Приязнь та не подобалася їм, бо тільки їй приписували вони вину, що ніодин з тих приятелів і не думав женитися. Вони може зарискували би таку карколомну штуку, але тоді лише, колиб до всіх своїх теперішніх спільних ниток могли додати ще одну найсильнішу: жінку. Але це, очевидно, між порядними людьми не водиться. Через те й вони пропащі... Так думали старі панни. А вони? Сиділи при мінхенськім пиві тай таку думку думали, що парубоцтво у веселім Відні — одним словом — гарне, і не варто женитися...

Минали дні і роки минали. Вони, як звичайно, сидять при куфлику мінхенського.

— Знаєш, брате, смерть за плечима, а як не смерть, то старість на карку — зачав адвокат. — Підтопталися ми вже. Хтож буде розгрівати старі наші кістки? Вже і шлунок не служить... Кажуть, що жінка найліпший лік на катар шлунка. Ти медик, то знаєш це найліпше.

— Справді, жінка — сказав понуро професор. — На шлунковий катар фармакольогія ліку не має. Але я дякую за таку гірку пігулку — бррр!

Хоч ніби то цинічна, розмова та зробила на професорі неабияке враження. Від довшого часу і його гриз той самий червяк. Став менше говорити, а більше думав.

Сиділи при пиві і думку думали. Адвокат силувався вести розмову, але вона все вривалася. Професор збував його короткими, неозначеними звуками і мовчав

— Про що ти так думаєш, до біса?

— Я думаю... думаю просити тебе... Женюся. Завтра моє весілля...

Адвокат задеревів. Вже й пиво не смакувало йому. Просиділи ще годинку мовчки і пішли спати.

•

Молода жила у Фльорідсдорфі під Віднем. Молодий і його дружба надїхали саме в хвилині, коли весільна дружина готова була рушити до церкви.

Для адвоката — нова й немила несподіванка. Жінка його приятеля, то його давніша любка. У Відні познайомилися, любилися щиро, як Бог приказав — якийсь час. Вкінці, як і це часто буває, навкучилися одне одному і розійшлися. Розсіяність адвоката на весіллю пояснював собі професор на свій лад. Думав, що приятель ще не може звикнути до нової ситуації. Жінка професора, давня любка адвоката, вдавала, що не пізнає колишнього свого приятеля.

Вернулися до Відня — всі троє. Адвокат був приятелем дому професора. Щоб професор не гадав, що через жінку втратив приятеля, витолкувала йому, що адвокат повинен у них харчуватися. На тім і стало. Вона не думала також нарушувати їх звички з парубоцьких часів. Не противилася, коли без неї або й з нею пішли собі по обіді на свою „чорну", а по вечері на свій „крігель" мінхенського. І було, як бувало — з тою лиш маленькою ріжницею, що тепер лучила їх одна спільна ланка більше.

— Дивіться, — казали одні — навіть жінка не розлучила їх.

Другі знов трагічно кивали головами і говорили, що професор „дурень".

(Далі буде.)

*) Видаючи як найближчий том бібліотеки „Діла" зовсім призабуту і ніколи в Галичині невидану веселу повість В. Будзиновського „Як чоловік зійшов на пана", даємо одну незнану гумореску цього автора, яка не ввійшла до цього тому, щоб пригадати його давню повість. — Редакція.

ЖІНОЧА СТОРІНКА.

Жінка як чинник піднесення городничої культури.

Хто був колинебудь за границею, на Заході Европи, мусів звернути увагу на високий рівень городничої культури, зокрема на висококультурне наставлення найширших кол суспільности до живої природи. Від селянина й робітника до вчених включно, від малої дитини до стариків, усі там шанують природу, бережуть її перед знищенням, а зокрема працюючи над розвитком городництва, причиняються до піднесення й розбудови економічного добробуту не тільки одиниць, але в першій мірі загалу. Їх змагання в цьому напрямі остільки лекші, що в цих західніх народів є велика пошана чужої власности. Є краї, в яких нема зовсім злодіїв, але нема там також неграмотности. Кожний громадянин читає там книжки й часописи, кожний селянин інтересується поважними господарськими й економічними статтями, кожний уже змалку привикає до пошанування людської праці й чужого добра. Й можна сміло сказати, що ці прикмети ввійшли вже у кров цих народів від довгого ряду поколінь. А ми, що вже у багатьох ділянках засвоїли собі західну культуру, проте не можемо вийти з дива, бачучи за границею незагороджені сади, а всі дороги обсаджені шляхотними овочевими деревами, яких ніхто не ломить, не нищить і не зриває їх овочів. І в нас денеде бувають овочеві дерева при дорогах і гостинцях, але коли їх овочі щойно трохи зарожевіються, уже не тільки діти, але й дорослі вилазять на дерево, ломлять галузи, обривають овочі, а часто й підпалюють деревину. Свято садження дерев, що його введено в школах у недавньому часі, не видало ще побажаних успіхів. Безліч дерев, посаджених руками школярів, паде вкоротці жертвою нерідко цих самих школярів, які, щоби добути прутик, паличку, а то й батіг, виломлюють молоду деревину для хвилевої забаганки. Якже часто приходиться нам бачити покидані на землю китиці пільних квітів, потоптаних тільки тому, що зівяли від тепла й вітру. А вже прямо в звичай увійшла у нас поведінка дітей і старших, що йдучи лісом, полем або лукою, стинають патиком або палицею головки квітів і вершки ростин, або перевертають і топчуть гриби. Яка ціль і яка приємність у нищенні гарних творів природи? Чи маємо ми право нищити те, що жиє й хоче жити, а ціла його трагедія в безборонності? Невже годиться так поступати людині, та ще й культурній людині?

За приміром старших ідуть діти. Годі, щоби вони, дивлячися на нашу поведінку, були від нас культурніші, а то й розумніші, тим більше, що в кожній дитині дрімає багато вродженої атавістичної жорстокости, яку злагіднює щойно відповідне ведення й виховання.

Питаємося, де й у чому причина, що ми ще під цим оглядом не дорівняли Заходові Европи?

І зпоміж багатьох причин головними є наша своєрідна легкодушність і недостача економічного та торговельно-господарського змислу, але найважнішою причиною є занедбання цієї важної ділянки у вихованні молоді. І тут саме вдячне поле ділання для жінки.

Мати, як перша виховниця дитини може вже змалку защіпити дитині любов і пошану для живої природи. Вона розбудить у дитячій душі глибоке відчування краси природи в усіх її проявах і творах. Вона боронитиме перед знущанням не тільки пожиточних пташат, лиликів, кертиць і ін., але також пільні квіти, лісові і городові кущі й дерева. Власним приміром і відповідним відношенням до природи, вона виробить у дитині пошану для життя й усього, що живе, а перш за все пересвідчення, що чоловік є тільки одним складовим звеном природи, а його обовязком, як розумної істоти, дати охорону безрозумним і безборонним творам, які щедро віддячуються за його опіку, бо постачають це все, що йому до істнування потрібне.

Чимало є способів, що їх кожна мати може пристосувати у вихованні дитини в цьому напрямі. Інакші методи треба дібрати в місті, а інші на селі. В місті звичайно не маємо до розпорядимости городу, а навіть балькону. І замилування до городництва проявляється понайбільше в плеканні кімнатних ростин. Тому даймо дитині на власність кілька вазоників, щоби вона під нашим проводом і по нашим вказівкам піклувалася ними. Коли маємо балькон, або город, спрямуймо дитину до плекання декоративних і пожиточних ростин, приділім їй грядочку в городі, або доручім опіку над агрестом, порічками, полуницями або овочевим деревом і розбудім у дитини охоту доховатися якнайкращих овочів і землеплодів. У парках і публичних городах відповідною гутіркою пояснюймо дитині, чому не можна топтати трави, ані зривати квітів, а підчас прогульок у ліс і на поле навчім її шанувати людську працю й красу природи.

При кожній нагоді переконуймо дитину, чому не треба зривати ані їсти незрілих овочів, але не робіть цього у формі категоричної заборони (відомо, що заборонений овоч найліпше смакує) але відповідними прикладами із життя природи. Коли наприклад скажемо дитині в приступній і відповідній формі, яке значіння має овоч і насіння для самої ростини, та ще й покажемо дитині, що птахи й інші звірята зїдають тільки зрілі овочі, й у цей спосіб розсівають насіння, коли ще при інших нагодах будемо поборювати лакімство дитини, тоді осягнемо побажані успіхи.

На селі справа перевиховання дітей у так сказатиб природничому напрямі є дещо складніша, бо селяни посилають діти пасти худобу й тоді дітвора лишена всякої опіки, ломить кущі й придорожні дерева, нищить гнізда птиць, обдирає кору дерев на коробки, тощо. Й тут на селі завданням жінки буде навчити дитину шанувати природу і заставити до активної охорони рістні та звірят.

Учителька в школі і провідниці дитячих садків можуть теж віддати ідеї охорони природи неабияку прислугу.

Дуже важне теж значіння мають городничі й освітні курси для доросту, що їх організують тепер по селах. На пайках землі, виділених родичами для молоді від 14—18 літ, ведеться годівлю всілякої ярини, а щорічні вистави землеплодів, виплеканих доростом, заохочують молодь до шляхотної та хосенної емуляції. В околицях, де залюбки плекають садовину порадно було би влаштовувати курси для практичного показу способів переховування овочів, їх перебирання й пакування до експорту, та зокрема перетворювння овочів і ярини на консерви для торговельного й домашнього вжитку. Отак повстала би нова ділянка праці саме відповідна для сільського жіноцтва, яке нетільки добуло би нові варстати праці, але стало би теж важним чинником піднесення городничої культури і промислу.

О. Б. Б.

Міжнародній Жіночий Конгрес у Ціріху.

Швайцарська преса принесла докладні і обширні звіти про той конгрес. Наради його були цікаві і оживлені. Число делегаток дуже велике а тих, що нарадам прислухувалися, було ще більше. Великою несподіванкою була дуже численна кількість молодих жінок. Перед конгресом саме були великі сумніви і дискусія над тим, чи сучасна жіноча молодь цікавиться питаннями фемінізму. Мужчини заступали ту думку, що молоді жінки від тих зайнтересовань далекі. Наради конгресу доказали противне. Рівнож публичні конференції викликали велике зацікавлення саме молодих, так, що велика саля до якої входить понад 600 осіб була вщерть переповнена і щоб не зневоднювати зацікавлених, у сусідньому будинку на скору руку приготували іншу салю і референтки повторили там ще раз виголошені промови.

На всіх приняттях, які відбувались в часі конгресу, присутність молоді теж була помітною.

Цікаво, що швайцарське жіноцтво з поза Ціріху теж зїхалось на конгрес у великій кількости, хоч давніше саме швайцарки були в питаннях фемінізму досить байдужими.

Всі реферати і дискусії конгресу були на високому рівні. Багато з жінок-промовців у своїх державах займають визначні становища у державному і громадянському житті. Але всеж ті, що тим нарадам прислухувались, мабуть не раз поставили собі питання, чому жінок, які вміють так докладно і ділово обговорювати і розрішувати найскладніші світові проблеми, так мало ще допускають у багатьох країнах до творчої праці політичного і економічного життя.

Питання якими найбільше цікавився конгрес були економічного характеру та справи світового миру.

Всі резолюції конгресу дуже річеві і поставлені у рішучій формі.

—o—

З нашої хроніки.

Вібрались у понеділок членки й гості у клюбі „Нової Хати", щоб послухати „Вражінь з Берліна", що їх мала розказати п. Іванна Левицька. Доповідниця почала порівнанням (вона була в Берліні в 1929 і торік) тодішньої й теперішньої Німеччини. Оце порівнання випало, очевидно, в користь теперішнього Берліна й тому бесідниця довше на ньому зупинилась. Харчеві недостачі в Німеччині не представляються так страшно, якби воно здавалося. Славетний „Айнтопфгеріхт" добув собі таке поширення, що в першу неділю по першім віде, в ніякому ресторані не подадуть більше, як одну варену страву. Вулиця німецька не змінила свого вигляду. Впадає в око велика кількість мундурів та молоді, що має бадьорий, виспортований вигляд. У театрах і кінах переповнення величезне. Взагалі відчувається оживлення й розмах, що його передтим не було помітно.

Вражіння доповідниці доповнив інж. Роман Макух, що недавно вернувся з Берліна. Його помічення торкалися внутрішнього устрою держави, економічної політики Німеччини, виховання молоді та жіночого руху. Над цим останнім питанням розгорілась дискусія. На жаль, через пізну пору, не могли всі висказатися до цієї справи.

Минулої неділі розпочався Курс для Домашних Помічниць, що його улаштувало для своїх членів Т-во „Будучність". Курс відкрила кількома інформативними словами голова Т-ва п-і Гординська, а після неї говорила представниця Краєвого Т-ва „Сільський Господар" п-і д-р Кононенко, яка підкреслила значіння фахової підготови для домашних помічниць. Потім відбулась перша лекція про одяг служниць п-і інж. Л. Колтунюк.

Присутні, яких було понад 100, виявили живе зацікавлення порушеними першого дня справами. Наші львівські пані мусілиб з тої нагоди скористати і вислати на курс свої слуги.

—o—

Зі світа.

СОВІТСЬКІ ЖІНКИ І МОДА.

Не тільки „буржуазний" світ цікавиться тоалетами королев і взагалі ріжними модними новинами. Совітські жінки виявляють до того також чимале заінтересування, а проводирі комуністичного „раю" вже їм тому не боронять і не вважають більше того за „буржуазні забобони".

Недавно в Москві улаштували ревію мод, а взяли в ній участь і як глядачки і як члени жюрі навіть досить „високі" особи з совітської еліти. Цікаво, що в „раю" викликали зацікавлення не тільки робочі сукні для „вільних громадянок", але у найбільшій мірі сукні до товариства. Видно, що „гнила Европа" таки несе для „раю" свою заразу. Модерні танці, коктейлі, бріджові партії, дорогі вечорові тоалети й інші так довго гостро посуджувані буржуазні роскоші мають серед совітської „еліти" не менший успіх, як і на зненавидженому Заході. Одначе сальон п. Шіапареллі, що ту ревію улаштовував не зумів вдоволити совітських жінок. Так напр. до праці запропоновано чорну вовняну суконку з одинокою оздобою — білим комірчиком. На вулицю до тої суконки мав прийти червоний плащик у чорні пружки запнятий на кілька великих металевих гудзиків, а до того чорний капелюшок. Та жюрі не признало цього одягу за відповідний для працюючої совітської громадянки. Далеко більший успіх мала ясно синя суконка, оздоблена кількома нотними знаками, що творили фразу з модної париської пісеньки.

Ну щож! Вирізавши та виморивши голодом половину населення, можуть собі червоні „царі" дозволити вже й на такі роскоші та відступлення від правил комуністичного кодексу, як обовязкове вміння старшин червоної армії добре танцювати всі модерні танці, а для жінок ясно сині суконки до праці.

Практичні поради.

ДОБРИЙ КРЕМ НА РУКИ.

При теперішнім способі господарювання, коли більшість домашніх праць господиня виконує сама, кожна жінка, що звертає увагу на свій зверхній вигляд мусить памятати і про свої руки, та не кожна має змогу купувати собі спеціяльні креми. Подаємо тут пришис дешевого, дома приготовленого крему, який помагав добре нашим бабцям то й нам послужить: вишкваримо шматок доброго баранячого лою і утремо його в мишині на піну. На кожну ложку лою дамо ложку гліцерини та на кінець круглого ножа меду. Добре все разом втремо, а щоб масть була ріднішою додамо кілька крапель кольонської води. Переховувати найліпше в порцеляновім слоїчку, а вживати треба відразу по умиттю рук, поки ще вони вогкі.

—o—

СТОРІНКА БЕЗ ПОЛІТИКИ.

Край, де тільки жінки працюють, вужі танцюють і слоні грають у футболь.

Мабуть ніде на світі нема такого раю мужчин, як у Бірмі, у британській провінції Загангесових Індій. Ні вужі, ні слони, ні індійські святині, не принесли тому краєві такої великої слави. Уявім собі таку дивну картину: найбільша вулиця головного бірманського міста Рангун. Жінки продають у крамницях, жінки працюють, жінки носять клунки на плечах, жінки сидять у бюрах і т. д.

А мужчини? Деж мужчини? Коли хтось докладно пригляненться, запримітить також і мужчин. Вони тиняються у відповідній віддалі з пошаніком за своїми жінками, оглядаючись на право й на ліво та крадуть Богові день. У Бірмі працюють тільки жінки. Мужчини носять довге волосся заплетене зі заду в косу, застромлюють у волосся гребінь і сновидаються цілими днями. З чого вони живуть? У першу чергу з праці своїх жінок. Автім життя там дешеве — риж дешевий, банани також і бірменські мужчини не дуже вибагливі.

Жінки які курять.

Дивний край ця Бірма. Тому, що жінки відібрали мужчинам всю працю, мусять вони теж мати свої окремі права. Чужинець напевно здивується, коли запримітить, що в Бірмі всі жінки курять цигара. Грубі, важкі цигара. Вони курять як старі корпоранти. Їх мова та їх рухи наскрізь мужеські, енергійні і всевладні. Бідні мужчини! Вони дивляться тужливими очима як із уст їх жінок снуються сині пахучі смуги диму. Просять, щоб дозволити їм хоч раз потягнути. Даремне, жінки не даються переблагати. Хто дармує, немає нічого до говорення — висовують вони такий важний аргумент, що на нього бірменські мужчини не мають ніякої відповіди.

Місто в якому гадюки на вулиці танцюють.

Рангун має ще іншу сензацію. Ловці вужів з Рангуну мають світову славу. Мандрують вони по світі зі своїми вужами і виступають у ріжних цирках. Одначе не виривають вони своїм звірюкам їдовитих зубів, бо вважають, що гадюка без трійливих зубів це добра іграшка для дітей, старців і... европейців. У Бірмі творять ловці, чи пак переможці вужів цілу касту. Ця дивна і небезпечна професія переходить з роду в рід, із батька на сина. Одначе члени цієї „гадючої" професії і династії не доживають пізної старости. Дбають уже про те їх освоєні гадюки. Дуже буденним явищем на вулицях Рангуну є попис вужів. Не уставляють тоді ніяких дротяних сіток, ні забезпечуючих стін. Глядачі стають собі спокійно біля коша з гадюками. Нікому навіть крізь голову не мигне думка, що раптом може така гадюка підпести зі сичінням свою голову і вкусити найближчого глядача. А вкушення гадюки-кобри смертельне. Щож, нічого страшного не станеться. Видно така воля всемогучого Будди....

Поліція? Коли хтось з европейців запитається білого, який мешкає здавна в Рангуні, чому поліція дає дозвіл на такі небезпечні, вуличні імпрези, стрінеться з глумливою усмішкою. Бож у Бірмі цілі століття відбувались такі гадючі пописи і нікому на думку не приходило їх забороняти. Автім хто не хоче, не йде на такий попис. Европеєць, якому шкіра терпне коли почує тужливі тони сопілки, на якій „гадючі переможці" приграюють, переходить заздалегідь на другу сторону вулиці і з безпечного місця приглядається несамовитому представленню. Для бірменців гадючі представлення це справжній спорт.

Слоні грають у футболь.

Европейців цікавить у Рангуні зовсім інший спорт, безпечніший, зате неменш оригінальний: футболеві змагання слонів. Слоні грають у футболь. Егеж, чому ні. Слоні — це незвичайно мудрі звірята. Уживають їх до корчування дерев у лісах. Свою роботу виконують вони взірцево, без батога і без ніяких вказівок. Чомуж вони не моглиб грати в футболь. Правда, у грі не придержуються вони дуже докладно европейських футболевих правил, одначе сама гра не тратить зовсім своєї вартости.

На грищі не виступає 11 слонів з одної стороны, тільки трьох. Не вільно мяча копати ногою, тільки попихати трубою. Тому теж цю нову гру назвали „трубний мяч". Між вухами слоня сидить погонич, який має успокоювати чотироножних спортовців, якщо їх нападе за велика спортова гарячка. Одначе дуже часто керманич-суддя, якого теж ніхто не прозиває кальошем, не має ніякої причини до інтервенції. Слоні грають більше по джентельменськи, як неодна европейська професійна футболева дружина. Те, що на змаганнях слонів дуже гамірно, не вина змагунів. Навіть найбільше темпераментний і запалений европейський кібіц не наробить стільки галасу, що один бірменський „тихий" слон.

Телевізія - коштовним експериментом.

Що чувати з телевізією? Коли вже повстануть великі стації? Коли будемо мати телевізійні приймачі? — такі питання часто насуваються сучасним людям.

Телевізія все ще не вийшла з лябораторій у світ і є покищо ще у стадії експериментів. Тільки в Англії повстала одна стація, що надає постійні програми для загалу. Та вони доступні тільки для одиниць.

Засада телевізії.

Образ, схоплений обєктивом телевізійної камери, переходить на електричні дрогання зі силою, рівною силі світла поодиноких частинок образу. Ті дрогання пробігають радієвою дорогою до телевізійного приймача, де переміняються у світляні дрогання на екрані. В цей спосіб образ, що при налаванні заміняється на частинки-дрогання, на екрані приймача знову зявляється такий сам. Отже засада телевізії полягає на переміні світляної енергії на електричну, яка після радієвої дороги знову заміняється у світляну. Та цей процес незвичайно складний, а образи на [illegible] ще дуже невиразні і замазані.

Телевізійні програми.

Надають їх із спеціяльного студія, уладженого як сцена. Студії мають телевізійні камери та мікрофони. Телевізія вимагає спеціяльної характеризації артистів та химерного освітлення.

В останніх часах досліди над телевізією пішли сильно вперед та дозволили навіть зорганізувати спеціяльні телевізійні репортажі. Фрагменти берлінської олімпіяди, вправи пожежної сторожі, боксерські змагання — оце перші спроби телевізії вийти зі студія на світ. Великим приятелем телевізії є фільма. Надача фільми менше скомплікована, як оригінальні передачі.

Телевізійні приймачі.

Можна їх уже купити в Англії й Америці. Та ціна їх справді „солена". Один приймач коштує 2.000 зол. Продавці надіються, що по якомусь часі ціна впаде. Приймачі „ловлять" образи з віддалі кільканадесять кільометрів від стації.

Майбутнє телевізії.

Поступ техніки переможе напевно всі дотеперішні трудноші. Телевізія стане колись (може вже в найближчім майбутнім) неменше популярна, як радіо. Доля радія залежна у великій мірі від розвою телевізії. Та сподіємося, що обоє вони житимуть у згоді.

—o—

САЛЬОН СНІВ

Недавно зліквідувала марсейська поліція один льокаль у Марсеї відомий загально як „сальон снів". Власницею того сальону була якась пані Маргарета Делявай, що довго перебувала в Полудневій Америці і привезла звідтіль таємне індіянське зілля, що мало дивну прикмету наводити чудові сни.

Сальон пані Делявай відвідували представники найріжнородніших кол, головно люди, що терпіли на безсонницю. Клієнт діставав від пані Маргарети малу фаєчку з субстанцією, подібною до живиці, покриту якимсь зіллям, що пригадувало тютюн. Клієнт клався на тапчані та попадав у глибокий сон.

Слава про чудні зілля пані Маргарети поширилася по цілому місті. Гості приходили не тільки з Марсеї, але навіть з Парижа. „Сальон снів" лічив хорі нерви та вводив гостей у зачарований, фантастичний світ мрій. Та найдивніше, що пані Делявай уміла наводити сни на замовлення. Хто хотів, міг побачити райдужні картини екзотичних країн, відбувати у сні фантастичні подорожі, переживати романтичні пригоди, оглядати вимріяні світи...

Щоби не підозрівали, що це опій, дала пані Делявай свої зілля до хемічної аналізи й дістала посвідку, що вони не мають нічого шкідливого для людського організму.

Вкінці зацікавилась „сальоном снів" поліція. Знову провірили зілля, але нічого підозрілого не знайшли. Таємниче зілля — це був тютюн дуже високої сорти. Влада ломила собі голову над тою справою, бо догадувалась, що з сальоном снів щось неясне.

Одного дня прийшов до сальону детектив перебраний за багатого промисловця з Ліону. Пані Делявай дала йому фаєчку з ароматичним зіллям та спитала, всміхаючись чарівно, яких снів бажає. Детектив заявив, що дуже любить подорожі й найрадше хотів би такого сну. Тоді пані Маргарет почала виконувати дивні рухи, вдивляючись пронизливо в очі детектива.

Нібито-промисловець вже курив фаєчку та сон не приходив. Здивована і схвильована власниця сальону сказала, щоб прийти другим разом.

Детектив покинув „сальон снів". Зрештою — знав уже все. Пані Делявай гіпнотизувала гостей, сугеруючи їм чарівні сни.

Хоча влада не могла знайти в цьому нічого каригідного, закрила „сальон снів", мовляв, він має поганий вплив на нерви.

НЮЙОРСЬКИЙ НЕВДАЧНИК.

Один із нюйорських часописів подає, що найнещасливішим чоловіком у тому велитенському місті є, здається, Велямин Меннон.

Ось спис його нещасливих пригод за один день: Меннон поїхав своїм автом за покупками. Підчас його побуту у крамниці, авто вкрали. Він вернувся до крамниці, щоб зателефонувати до поліції і поставив свої закупи на ляду. Коли завісив слухальце, переконався, що і крам украли. По якомусь часі поліціянт повідомив Меннона, що знайшли авто, зовсім знищене. Меннон вийшов на вулицю і в тій хвилині перебіг йому дорогу чорний кіт. Велямин упав і стовк собі коліна. До того надбігла собака й укусила його в ногу. Тепер лежить Меннон у лічниці й дістає Пастерові впорскнення проти скаженини.

Меннон приписує свої невдачі тому, що він уродився в пятницю і то 13.

—o—

САМОГУБСТВО ПРИ ПОМОЧІ АВТОСУГЕСТІЇ.

Чи можна виконати самогубство при помочі автосугестії? Деякі лікарі кажуть, що можна. Індійські йоги теж уважають можливим таке самогубство.

Пані Елен Люв із Льос-Анджелес, яку підозрівали, що втроїла свого чоловіка, рішила згинути в той спосіб. Вона відкидае всі заміти, проте підозріння було таке велике, що її арештували.

У вязниці заявила міс Елен, що покінчить самогубством. Сторожа взяла з келії все, що моглоб бути небезпечне.

Вранці знайшли Елен непритомну. Лікарі з великим трудом відратували її, але завзята пані Люв заявила, що це була тільки перша спроба та що вдруге її вже не відратують.

ПЕРЕД ВІЗИТОЮ КАНЦ. ШУШНІҐА В БУДАПЕШТІ.

БУДАПЕШТ, 18. 3. ПАТ. В пятницю 19. ц. м. приїде до Будапешту з візитою канц. Шушніґ, щоб ревізитувати прем. Даранія, який їздив у листопаді 1936 р. до Відня. Міродатні кола запевняють, що візита канц. Шушніґа причиниться до затіснення взаємин між обома державами і до зміцнення політики римських протоколів.

НОВИНКИ.

— ПОДАЄМО ДО ЗАГАЛЬНОГО ВІДОМА, що всякі оповістки про загальні збори, концерти, відчити, товариські сходини, посмертні згадки та вістки особистого характеру міститимемо тільки за оплатою. — Адміністрація „Діла“.

— Академія в 300-ліття смерти митрополита Йосифа Велямина Рутського відбудеться в неділю 21. ц. м. в год. 12. вполудне в салі Великого Театру з такою програмою: 1) Д. Бортнянський: „Вскую прискорбна еси“ — хор питомців, 2) Святочна промова, 3) Д. Бортнянський: „Блажен муж“ — хор „Львівського Бояна“, 4) A. Corelli—Leonard: „La Folia“, скрипкове сольо — студ. теол. А. Цегельський, 5) В. Барвінський: „Боже одомщенія зглянься“ — сольоспів Михайла Голинського. 6) Д. Бортнянський: „Небеса повідають славу Божу“ — хор питомців. Фортепіяновий достріи обняли: д-р Н. Нижанковський і д-р Б. Кудрик. Диригенти хорів: І. Охримович і В. Якубяк. Білети в ціні від зол. 1.50 до 3.— і студентські по зол. 0.45 можна набувати в Духовній Семинарії, вул. Коперника 36, у пятницю від год. 16—19 і в суботу рано від год. 10—12 і 14—18. В день Академії при касі В. Театру від год. 10-ої. 460

— Відчит д-ра Дм. Донцова: „Революція 1917 р. на В. Україні“ відбудеться на „Бесіді“ в суботу 20. березня в год. 6. попол. 436 2—2

— Академічні Вечорі у Львові і в Стрию. В неділю 21. ц. м. в год. 18. відбудеться в салі „Української Бесіди“ у Львові (Рутовського 22) виклад п. н. „Постать Вишенського в творчості Івана Франка“. Прелеґент д-р К. Чехович. — Того самого дня і в тій самій годині відбудеться виклад у Стрию п. н.: „Нове про Шевченка“. Прелеґент: д-р Е. Ю. Пеленський.

— Сходини членів Товариства „Міщанське Братство“ у Львові для вшанування памяти Т. Шевченка відбудуться в неділю 21. березня ц. р. в год. 12. впол. у власній домівці Товариства при вул. Руській ч. 3. Реферат виголосить проф. д-р Кирило Студинський. Виділ просить членів і родин численно прибути.

— Тримісячний зільничий курс, уладжений Кураторією та Хліборобською Палатою, розпічнеться 5. квітня ц. р., тому країна пора зголошуватися на нього до Зелоцентру (Львів, вул. Руська ч. 3). Щомісячна оплата 15 зол. та одноразове вписове 5 зол. Безробітні курсанти з вищою освітою будуть оплачувані з Фонду Праці, коли вкажуться посвідкою з громадського уряду, яку потвердило староство. Побажане свідоцтво від одної з наших установ. В програму викладів входять такі предмети: 1) Загальна ботаніка. 2) Ґрунтознавство і погної. 3) Плекання, збір, сушення, опакування і магазинування. 4) Хемія і зилові перетвори. 5) Торговельні відомости. Хліборобська Палата домагається від усіх збирачів та продуцентів лічнично-промислового зілля зголоситися в кооперативі „Зелоцентр“ (Львів, вул. Руська ч. 3) та подати, які зела досі збирали і плянтували та в якій скількости. Інакше незареєстровані будуть наражені на страти, бо не зможуть користати з ріжних полекш ані збути товар. Всі члени кооперативи користуються інформаціями та інструкціями в справі збору та плекання зел в Управі за долученням почтового значка на відповідь.

— Концерт Марії Сокіл у Варшаві. В неділю 21. ц. м. вечором відбудеться у Варшаві у великій салі Консерваторії концерт Марії Сокіл (при фортепіяні Антін Рудницький). У програмі: 1) Каталяні: Арія з опери „Ля Валлі“, Верді: Арія з опери „Сила долі“; 2) Вебер: Каватіна з опери „Вільний стрілець“, Крайзлер: Старовіденська пісня, Р. Штравс: Цецилія; 3) Дебіссі: Речитатив і арія з „Марнотравного сина“, Невядомський: Марків; 4) Пуччіні: арії з „Тоски“ і „Мадам Батерфляй“; 5) Українські народні пісні; 6) Лятошинський: Арія з опери „Захар Беркут“ і Рудницький: Арія з опери „Довбуш“.

— Обікрали молочарню „Маслосоюзу“. В Ременові львівського повіту невідомі грабіжники вломилися минулої ночі до домівки районової молочарні „Маслосоюзу“, забрали відтіля касу та розбили її за селом, забираючи до 2.000 золотих у готівці. Вартісні папери лишили.

— Дефравдант добровільно зголосився до прокуратури. У львівській прокуратурі зголосився урядовець одної львівської установи, Н. Буданишкий і заявив, що в часі своєї служби спроневірив кілька тисяч зол. Тепер віддав себе добровільно в руки влади.

— З українського життя на Буковині. Т-во „Український Міщанський Хор“ у Чернівцях улаштувало 14. ц. м. в салі Народнього Дому концерт у память Т. Шевченка. Промову виголосив Т. Городиський, мішаний хор під управою Ів. Робачека відспівав пісні Кошиця, Ярославенка, Колесси і Гайворонського. Дальшу програму виповнили деклямації та живі образи. — З днем 7. березня почав знову виходити в Чернівцях тижневик „Рада“ під редакцією Юрія Сербинюка, відомого громадянсько-політичного діяча, що багато заслужився для національної справи буковинської України. Тому, що в дні 28. ц. м. кінчиться 50-ий рік його життя, гурт його прихильників уладжує збірку на ювилейний дарунок для нього та закликає буковинське громадянство до масової передплати на тижневик „Рада“.

— З димом. У Прикмищі коломийського повіту вибухла пожежа в домі Миколи Смика. При сильному вітрі вогонь перенісся на сусідні будинки одинацятьох господарів і знищив їх до гла. Причиною пожежі була лиха будова комина. Шкоди обчисляють на кільканацять тисяч зол.

— Хто виграв на льотерії? В третім дні тягнення Державної Клясової Льотерії впали такі виграні: 10.000 зол. на ч. 546; 5.000 зол. на чч: 9682, 32250, 52146, 85048, 85966; 2.000 зол. на ч. 86723; 1.000 зол. на чч.: 29049, 46059, 49586, 69827, 90276, 150730, 173405; 500 зол. на чч.: 7510, 43147, 118170, 138575, 150970, 151259, 177972, 192485; 400 зол. на ч.: 9666, 27662, 28702 30188, 46121, 77957, 103843, 111595, 141423, 153292, 179975.

— Летунська поштова комунікація з Америкою. Від 1. травня всі поштові уряди в Польщі будуть приймати летунські листи, які висилатимуть до Америки кермовим бальоном „Гінденбурґом“. Цей кермовик буде удержувати правильну поштову комунікацію з північною Америкою.

— Студентські протижидівські ексцеси повторилися в середу на четвертому і пятому році медицини у Львові. В часі викладу неврольоґії польська боївка викинула студентів жидів із салі. Частина жидів вийшла без плащів, яких не могла забрати зі собою. На коридорі побили їх польські студенти. Ексцеси перенеслися опісля на вулиці, де теж бито студентів жидів. В жидівськім академічнім домі при вул. Собінського вибито шиби.

— В обороні жіночого полу. У Львові арештовано лікаря, 42-літнього Іґн. Фрідмана під закидом знасилування малолітньої дівчини, що обняла у нього посаду помічниці слуги. Д-ра Фрідмана відставлено до слідчої вязниці. Арештовано також власника ресторану при вул. Ґавзнера, Кайзера за те, що спонукав жінку, з якою мав зносини, до переведення недозволеного заходу.

— Кандидати на громадських секретарів. Урядово рішено, що кандидати на громадських секретарів, які скінчили торговельну школу гімназійного типу, мусять відбути 3-літню практику. Для кандидатів, що скінчили адміністраційно торговельний лицей, приписана 2-літня практика.

— Конверсія не торкається долярівок. В пресі появилися недокладні нотатки про державний проект закону про конверсію долярових позичок. Слід зазначити, що цей проект обіймає долярові позички, емітовані тільки на заграничних грошевих ринках. Зате конверсія зовсім не торкається емітованих паперів, які уряд емітував на внутрішньому ринку отже й 4-процентової преміової долярової позички або т. зв. долярівки.

— Напад бандитів на філію банку. Два замасковані бандити напали на домівку філії Польського Людового Банку в Пешховицях, що приміщувалась у помешканні господаря Лемковського, управителя філії. Бандити вбили Лемковського, а його жінку тяжко ранили.

— Бандитський напад на молочаря. Дня 11. ц. м. вечором напали бандити коло села Жовтанець на молочаря Маслосоюзу Федя Вихопна, що вертався з Ременова до присілка Вихопні з виплатою. Чотирьох бандитів били його сокирою по голові і ножем у плечі, але сполошені кимось утекли, не зрабувавши нічого. Тепер молочар приходить поволі до здоровля. Взагалі в Жовтанцях і околиці люди є стероризовані бандитами, ночами не сплять і пильнують свого дорібку, а всетаки майже щодня бувають вломи, грабунки і побої.

— Весела вязниця. Судову владу повідомлено про відносини, які панували у судовій вязниці в Жабю. Вязничий дозорець Марціньковський запрошував вязнів до свого приватного мешкання і забавлявся з ними. Він теж позволяв вязням сходитися з кревними та знайомими, а жінка Марціньковського брала від них ріжні дарунки. Судова влада вислала до Жабя віцепрокуратора окружного суду з Коломиї, щоб перевів доходження.

— Кривава стріча поліції зі злодіями. Два поліціянти із Ґвіздця пов. Коломия заскочили в ночі при кладці на річці Чернява трьох людців, що несли крадене збіжжа. На заклик станути вони дали три стріли й ранили постерункового Болянівського, якому куля розторощила локоть. Злодії втікли серед темряви, а раненого поліцая відставлено до коломийського шпиталю.

— Б. посол засуджений за крадіж. В Тарнові відбувся судовий процес проти поштового контрольора і б. соймового посла Іґната Старжика. Його потягнули до судової відповідальности за викрадання грошей з листів, які приходили з Америки до кревних і знайомих. Крім того Старжик відповідав за девізові проступки. Свідки потвердили вину обвинуваченого, якого й засуджено на чотири роки вязниці і втрату громадянських прав продовж 6 літ.

— Грабунковий напад. В селі Княжівське пов. Долина три озброєні грабіжники добулись в ночі до мешкання Михайла Пасічника і зажадали, щоби видав усі гроші. У застрашеного Пасічника забрали 150 зол. і втікли в напрямі гостинця Рожнятів—Перегинсько. Зустрівши по дорозі солтиса гр. Тирова, осліпили його ліхтарками і стрілили з кріса, не цілячи. По дорозі підпалили також будинки Сендера Нусбавма. Справою занялася поліція.

— Краєва хроніка. В селі Заваді радомського повіту переходили кладкою дві учениці, з яких одна впала в ріку і втопилася. — Коломийський суд увільнив б. о. Амброзяка, якому закинено намагане ошуканство, від вини і кари. Прокуратор заповів апеляцію.

— Трагедія на ріці. Через ріку Гривду на Поліссі переїздив убрід селянин Савіцький із села Кривич разом із жінкою та дитиною. Нараз хвилі вхопили віз і понесли. Савіцький уратувався з дитиною, а жінка поплила на возі з водою. Три кільометри плила щасливо, опісля попала в крутіж і втопилася.

— Раз жебрак, раз жебрачка. В часі поліційної облави у Варшаві придержали професійного жебрака Мошка Тильбора. Коли завели його до купелі, зробили незвичайне відкриття, яке завдало поліційній владі клопоту. Не знали, чи завести його до мужеського чи жіночого відділу. Дальше ствердили, що Тильбор чи Тильборова вів подвійне життя. Одного дня жебрав як мужчина, другого як жінка. Лікарська комісія рішить, до якого полу його зарахувати.

— Начальник вязниці брав від вязнів гроші. Окружний суд у Влоцлавку розглядав справу б. начальника вязниці в Липні, Кирила Дембіньского, що „позичив“ собі від одного із вязнів усі його ощадности в сумі 238 зол., вкладаючи до актів вексель зі своїм підписом. Вязень, перенесений до вязниці у Влоцлавку, почав домагатися звороту своїх грошей, але Дембіньский збув його нічим. Суд засудив його на рік вязниці і 4 роки позбавлення прав.

— Пригода б. цісаревої Зити. Перед кількома днями колишня австрійська цісарева Зита, вертаючи самоходом із Парижа до Бельгії, де живе постійно, мала небезпечну пригоду. Самохід наїхав на якусь перешкоду і перевернувся. Б. цісарева зломила собі обойчик, а її син, архикн. Отто і дама двору вийшли цілі. Пригодою занепокоїлися дуже австрійські леґітимісти. Вони засягнули інформацій з Бельгії, звідки дістали відповідь, що це був тільки незначний самоходовий випадок.

— Палять каву. У бразилійській провінції Сан Паольо палять продуценти днями і ночами величезні запаси кави, якої не хотять пускати в продажу, щоб не обнижувати ціни. В одній добі нищать по 100 тисяч мішків кави. Бразилія має надію, що до кількох місяців позбудеться цілого надмірного запасу кави.

— Де найбільше кін? На першому місці, як-що ходить про Европу, стоїть Німеччина, що має 5.300 кін. Англія має 5.000, Італія 4.800, Франція 4.100, Еспанія 3.500, Чехословаччина 1.800, Швеція 1.600, Бельгія 800, Австрія 765, Польща 693, Мадярщина 410. Коли брати на увагу поемність кінотеатрів, найбільші будинки має Париж, дальше Льондон, опісля Німеччина.

— Трагічна гірська виправа. Зорганізована чілійським часописом „Ель Меркуріо" виправа на найвищий американський верх Аконкагуа скінчилася трагічно. Експедицію, зложену з 5 членів, заскочила при відвороті з гори на висоті 6.400 метрів градова буря, опісля сильна снігова хуртовина. Вихор поніс поодиноких членів експедиції в ріжних напрямах, такщо вони втратили всякий звязок зі собою. Радіотелеграфіст експедиції останнім зусиллям волі вислав депешу, кличучи на поміч. Ратункові експедиції, вислані із Чіле та Аргентини, знайшли трьох членів експедиції, з яких один осліп та оглух, другий відморозив собі ніс і ноги так жахливо, що мусіли йому ампутувати відморожені члени тіла, третій вийшов без поважнішої шкоди. Два члени експедиції пропали без сліду.

— Пошесть холери шириться. В індійській місцевости Місоре 250 прочан, що вертались з релігійного свята, вмерло по дорозі. Влада звеліла замкнути всі торговиці.

— Кавчук з помідорів. Д-р Джовані Маврі в Пармі оголосив у пресовому інтервю, що винайшов спосіб добувати з помідорів субстанцію, подібну до кавчуку. Цим важним винаходом занялися наукові кола в Італії.

— Шість літ непритомности. В американському містечку Кек Парк (стейт Ілінойс) 31-літня Патриція Маджір лежить уже шість літ без притомности. Лікарі, спеціялісти від сплячки і невропьоги оглядали хору і не можуть означити її недуги ані знайти на неї ліку. Хору підтримують при житті трансфузіями крови і рідинами, які вливають їй крізь рурку.

Зі сцени й естради.

БАЛЄТ КУРТА ДЖУССА.

К. Джусс, один із найбільших сучасних танкових композиторів і режисерів, прибув зі своїм ансамблем на два гостинні виступи до Львова, які стали дійсно небуденною подією у мистецькім житті нашого міста. Правду кажучи, таку конструктивну у великому стилі хореографію памятають хіба лиш ті, що бачили давній російський або шведський балет, що його на вершини мистецтва підняли ґеніяльний Фокін, Діяґілєв, Горський, Рольф де Маре і небагато інших.

К. Джусс — це балетмайстер-фільософ, подібний у своїх творчих міркуваннях до вдумчивого коміка Чапліна, що бистро підглядає і з запалом прослідкує позірно буденні прояви життя, влучною руховою інтерпретацією надає їм пластики і творить з них велику танкову симфонію.

Звичайній людській метушні на вулиці великого міста, побіч якої байдуже щоденно переходимо, надав Джусс у „Столиці" глибшого значіння, висловлюючи свій людський погляд інтуїтивним способом з ніжним розумінням часом ледви замітних нюансів життевого виру. Любить Джусс сягати по теми для своїх творів до біблійних леґенд, нпр. „Марнотратний Син", студіює із запалом баляди бурхливого середньовіччя („Баляда Павана") та у вільній стилізації з чудовим пристосуванням костюмів минулих епох виводить танково-мімічним висловом нераз дуже складні ситуації у спосіб такий танковий і ясний, що, здається, і бесіда не принеслаб кращої розвязки.

Потім іде „Старий Відень", прегарне здійснення хореографічної думки, із майстерними як з альбому старих гравюр витятими картинами, що в багатьох позиціях і жестах вказували на твердий, клясичний вишкіл.

Та найцікавіший може був задум закріпити у танкових рухах кріваву візію війни з усіми її страхіттями, у спосіб різко сюрреалістичний, що показує нагу правду з її внутрішніми тремтіннями й інстинктами. На „Зелений стіл" не вистачило лиш дивитись очима вразливими на естетичні емоції, тут треба було з увагою слідкувати за живою акцією із високою драматичною напругою, підсичуваною місцями хвилюючо-драматичним супроводом музики.

Дуже цікава спроба великої мистецької вартости, із незвичайно сміливою експресією, свідчить про глибоку творчу динаміку К. Джусса, яка кладе сильну підставу під будову його хореографічних композицій.

Окремо підчеркнути треба, що всі майже члени балету творили і під оглядом технічним і в мімічній виразовості першорядні креації, а декотрі з мужчин у неймовірно легких скоках та оборотах сильно нагадували досконало пружні клясичні типи.

Велика шкода, що у програму вечорів Джусс не вставив ні одної гротески чи сатири на буденні теми, що дуже підходилоб до його жанру — хочби тому, щоб захоплена його мистецтвом публика не виходила з театру під тяжким, гнітучим вражінням воєнної грози.

М. Пастернакова.

З музичного життя в Тернополі.

ПОПИСИ МУЗИЧНОГО ІНСТИТУТУ.

Перший піврік у Музичнім Інституті закінчено двома пописами. Дня 21. II. відбувся попис **нижчих курсів** з програмою, яка обіймала понад 20 точок. Деякі точки відпали з причини недуги елевів. Виконувані продукції були доказом, що музична школа сповняє свою задачу — елеви грали досить певно і поправно. На тім пописі виріжнилися О. Климівна й О. Олійниківна, обі учениці проф. Крихової.

Другий попис середніх і вищих курсів відбувся 23. II. Програма обіймала твори Бетовена, Ґріґа, Шопена, Мошковського, Моцарта й ін. Тут замітимо, що не було в програмі ніодного з творів українських композиторів. Репертуар пописовий в українській муз. школі повинен обовязково мати кілька творів українських компоністів. Цей попис притягнув значно більше публики, були також учителі польської музичної школи. У виконанні точок програми виказали поодинокі елеви більше справности технічної та належне засвоєння способу гри музичних творів. Багато учеників грало твори поправно і з відповідним фразуванням. Тут виріжнилися: Г. Климівна, О. Боднарівна й Ол. Олійниківна з кляси фортепіяну (проф. Крихова), дальше Гураль, Фарміґа і Данилюк з кляси скрипкової (проф. Крих.). На закінчення попису заграла смичкова орхестра „Серенаду" Моцарта в супроводі фортепіяну і фісгармонії під диригентурою проф. Криха. Виконання цього твору було задовільне і загально подобалося.

КУРС ДИРИГЕНТІВ ПРИ МУЗ. ІНСТИТУТІ.

Дня 27. II. покінчився 3-місячний курс диригентів, ведений при Музичнім Інституті. Курс закінчено роздачею свідоцтв. До курсантів промовив голова Муз. Товариства дир. Бачинський. На курс цей було вписаних 33 учасників — здало іспит 20. Іспит відбувся 23. II. у приявности інсп. д-ра С. Людкевича. До іспитової комісії належали професори: пп. Крихова, Левицька, Крих і Безкоровайний. Відповіди курсантів при іспиті свідчили, що вони багато скористали з поодиноких предметів і головних і побічних. Значне число учасників курсу вказувало на те, що такі курси потрібні і що села чи пак селянські хори відчувають потребу вишколених своїх диригентів.

З кіна.

Кіно „Тон": „Бенґальський тигр".

(ет) Фільма, яка йде вперше у Львові в цьому кіні, така цікава та непересічна, що може задоволити найвибагливішого глядача. Окремі сцени насичені несамовитим жахом та емоцією, особливо картини, коли хижацький тигр розшарпує людей, або пожежа звіринного відділу американського цирку. Дуже гарні моменти приборкування львів та окремі циркові продукції на трапезі. Сам сценарій, узятий із циркового життя, хоч і не новий, усеж складений живо та оригінально. Фільма справді непересічна і варто її оглянути.

Кіно „Стилеве": „Сам на сам" та ревія: „Усе для кохання".

(ет). На першому місці ревієвої програми слід відмітити кілька дотепних пісеньок Ю. Белявського, що збирав живі оплески, особливо за вдатну пародію Антона Іжиковського. Дуже добра була сценка „У поїзді" й вокально-танкова інсценізація з участю ревелерсів „Олянда" та балетного ансамблю К. Островського. Кожна ревія старається дати публиці якнайбільше гумору та дотепу і треба признати, що це їй у великій мірі вдається. Кілька сентиментальних пісень заспівав А. Іжиковський і В. Моравська. Фінал оригінальний.

На екрані продовження висвітлюваної щойно недавно в „Касіно" фільми із Павлею Весселі в головній ролі.

✝ Посмертні згадки.

ПРОФ. ІРОДІОН ШЕРЕМЕТИНСЬКИЙ.

5. березня ц. р. упокоївся в Севлюші на Закарпатті вчений агроном Іродіон Шереметинський, професор Української Господарської Академії та Українського Технічно-Господарського Інституту в Подєбрадах.

І. Шереметинський народився 9. листопада 1873. р. в селі Пляхові, бердичівського повіту на Київщині. Скінчив подільську Духовну Семинарію в 1896 р., харківський Ветеринарний Інститут у 1907 р. та Сільсько-Господарський Відділ Київського Політехнічного Інституту в 1914 р.

Свою практичну діяльність розпочав небіжчик в 1907 р., як ветеринарний лікар в м. Миколаєвську на Зеленому Клині в Сибірі, відтак в ізмаїлівському повіті на Харківщині В 1913—15 р. р. був громадським агрономом в одеському земстві, від 1915 р. помічником керманича відділу скотарства катеринославської краєвої с.-г. досвідної стації. Від 1916 р. до кінця 1918 р. займав ріжні відповідальні становища по свому фаху. Від грудня 1918 р. займав посаду директора департаменту скотарства міністерства земельних справ УНР, від лютого 1919 р. також посаду директора ветеринарного департаменту тогож міністерства. У травні 1920 р. був обраний приват-доцентом на катедру скотарства в Камянець-Подільському університеті. З кінцем 1920 р. виемігрував за кордон і довший час перебував у м. Тарнові в Польщі.

28. квітня 1922 р. професорська рада Української Господарської Академії в Ч. С. Р. вибрала І. Шереметинського професором на катедрах загального і спеціяльного скотарства, якими він кермував аж до ліквідації Академії, себто до кінця 1935 р. Підчас перебування в Академії декільки разів був продеканом та деканом агрономічно-лісового факультету. Разом з тим був постійним членом комісій для переведення дипльомних іспитів на агрономічному відділі. В акад. р. 1927-28 був проректором Академії.

Проф. І. Шереметинський написав високошкільні підручники із загального скотарства (частини І., II. і III.) та спеціяльного скотарства (частину І. і II.), як теж низку фахових статтей з зоотехніки. Виступав з рефератами на українських зїздах, а в останньому часі працював над зібранням матеріялів про стан скотарства в УССР, як теж брав участь у редакційних комісіях Українського Технічно-Господ. Інституту (УТГІ).

Небіжчик був членом Спілки українських техніків сільського господарства та кілька разів її головою. Також він був активним членом Агрономічного Т-ва при УГА. І в житті Союзу організацій інжинірів українців на еміграції відогравав небіжчик важливу ролю. Під його кермою відбулась підготовча праця щодо заснування цього Союзу.

Зі смертю проф. І. Шереметинського відійшов від нас великий фахівець та український патріот, який міг би довго ще працювати на добро нашого народу, колиб не підкосили його здоровля тяжкі умовини емігрантського життя.

—o—

Дописи.

СТАНИСЛАВІВ.

З відчитової салі. Мин. неділі відбувся останній реферат з циклю споминів о визвольних змагань. Виголосив його дир. О. Бойцун п. н. „Самбірщина в 1918-19 роках". Виклад був один з найцікавіших і був гарним закінченням вартісного циклю рефератів. **Б. Л.**

КОЛОМИЯ.

Загальні збори Філії УКТОДІ. Дня 12. ц. м. відбулися у нас загальні збори філії УКТОДІ при дуже слабій фреквенції, бо всього 14 членів (на всіх 90!). Одне і друге число свідчить наглядно, що коломийське громадянство дуже мало цікавиться долею інвалідів з У.Г. Армії та їхніми родинами. Це сумне переконання найшло свій вислів у промовах голови Т-ва інж. Березовського та звітодавців. Зі звідомлень довідалися члени, що діяльність Т-ва обмежилася минулого року до зорганізування й переведення двох збірок на цілі інвалідів — весняної й осінньої; перша принесла слабий дохід, друга куди більший. Стверджено з чималим здивуванням, що деякі зі священиків у повіті (на щастя, було їх небагато!) на заклик Т-ва помогти активно у збірці — навіть не відповіли. Нище незвичайно прикре і рішуче не повинно другий раз повторитися! — За цілий рік Філія зібрала всього 2164 зол.; більше як попереднього року, але як на колом. повіт зовсім небагато.

Контроля виказала правильність діловодства й орудування грішми. В дискусії (говорили: інж. Березовський, д-р Турянський, д-р Білозор, д-р Кузьмич і ін.) висловлено бажання поширити агенди Філії і на інші повіти, але переважила думка, що Філія багато зробить, як зуміє зорганізувати для збіркової акції на цілі Т-ва своє місто й повіт. Новий виділ (з інж. Березовським як головою) має перед собою справді велике завдання: зрушити інертну громаду та зацікавити її долею тих, що в боротьбі за волю народу втратили своє здоровля.

Загальні збори кооперативного банку „Покутський Союз". Дня 14. п. м. відбулися в салі Народнього Дому звичайні загальні збори найвизначнішої української фінансової інституції Коломийщини — кооперативного банку „Покутський Союз" у Коломиї — при участи 97 членів (із 18-ти місцевостей). Збори відкрив голова Надзірної Ради д-р Ол. Коваткевич. По полагоді формальностей, відчитанні протоколу з попередніх заг. зборів дир. І. Пашкевичем та звідомленні з ревізії банку відпоручником РСУК у днях 19.—28. жовтня 1936 відчитав дир. Ясно звідомлення Управи за рік 1936, в якім дав образ діяльности банку. З нього довідалися присутні, що членів кооперативи дня 31. XII. 1936 було 3.617, в тім — 841, у тім числі 208 рільників, 202 інтелігентів, 65 слуг. 114 дітей та ін. З порівнання з попереднім (1935) роком було видно, загально беручи, невеличку поправу. Кількалітній спад припинився, кріза досягла дна, похила лінія почала звільна підноситися вгору. Два головні рахунки, на яких це найкраще видно, — вкладів та щадниці, зросли на кількадесять тисяч золотих, а саме: вкладі з 271.738 зол. (1935) на 322.688 зол. (1936), щадниця з 369.724 зол. (1935) на 403.576 зол. (1936). Зросли теж уділи із 93.610 зол. (1935) на 105.080 зол. (1936). Крім того банк має значні резерви, які на всякий випадок забезпечують певну позицію сконвертованих позичок на 83.402 зол. — Після звідомлення контрольної комісії, відчитаного д-ром Коссаком із внеском на признання абсолюторії, виявив ще дир. Пашкевич деякі позиції графічним рисунком, і потім приступлено до дискусії. Тут піднесено заслуги „Пок. Союзу" передовсім на організаційному полі, в забезпеченні кооператив потрібними їм для правильного розвитку кредитами та в допомозі при санації ОСК в Коломиї. Була тенденція розвинути ширшу дискусію над справою непорозумінь між „Пок. Союзом" і Центробанком у Львові. Але Управа заявила, що та справа вже полагоджена. Загалом дискусія, в якій забирало слово досить багато членів, була оживлена й різноманітна. Після всяких виявнень рахунки принято і признано управі абсолюторію. Далі розділено чистий зиск переважно між місцеві установи; з нього признано УКТОДІ 150 зол., Філії „Сіл. Господаря" 100 зол., Р. Ш. 75 зол., Філії „Просвіти" 50 зол., Ремісничій Бурсі 50 зол. та Амбулаторії й Захоронці по 25 зол. — З черги принято буджет на 1937 рік. Дальше доповнено вибір членів Надз. Ради. При внесках і запитах замітніший був господарчо неоправданий внесок обнизити відсотки від кредитів для кооператив до 6 проц. На цьому збори закінчено.

БЕРЕЖАНИ.

Всенародній концерт у честь Шевченка. 14. березня відбувся в Бережанах всенародній концерт у честь Шевченка, уладжений заходами Філії „Просвіти". Прекрасна погода, що випала того дня, причинилась до піднесення того небуденного свята. Хоча концерт заповіджено на полудневі години, то вже від вчасного ранку привозили фіри учасників і то майже самих селян. К. 1.000 зібраних виповнило не тільки головну, але й усі бічні салі Українбанку. 5 селянських хорів: з Нараєва, Вібша, Комарівки, Козівки та з Вишок, дальше дута оркестра з Лапшина, доріст місцевого „Лугу" та кілька деклляматорів-селян виповнили довгу програму (14 точок). Палку та змістову промову виголосив м-р В. Логуш, голова Філії. Не всі точки програми стояли на однаковому мистецькому рівні, та у всіх виконавців треба оцінити щиру волю по своїм силам поклонитися Пророкові України. Та не можна в цю святочну хвилину поминути мовчки одного факту: цілковитої відсутности інтелігенції, головно місцевої. Не зважаючи на те, що була виїмкова погода, день вільний від занять у школах та урядах, полудневі години (від 13—15 год.) — не явився віодин священик, не було емеритів, не було в комплекті рідношкільного вчительства. Про іншу інтелігенцію і не згадувати. Деякі мали не більше, як кільканадцять кроків до салі концерту, та не уважали за відповідне потрудитись. Селянство звернуло на цей факт увагу та відчуло його болюче. Якщо роковини Шевченка мають бути підрахунком совісти кожного українця і цілого народу, то невеселий він тут, у Бережанщині. Неоряні гречкосії держать тут своїми слабими силами національний прапор високо, зате „старший брат" відсувається в тінь. Чому воно так? **Присутній.**

ГОРОДОК.

Загальні збори читальні „Просвіти" в Городку-місті. В неділю 14. II. ц. р. відбулися у власній домівці загальні збори читальні „Просвіти" Городок-місто. На збори явилося розмірно небагато членів читальні. Звіт з діяльности читальні від жовтня 1936 здав заст. голови о. Омелян Шараневич (попередній голова адв. Карасевич зрікся головства). Відбулося 8 засідань виділу, уладжено 7 рефератів, 2 огляди преси й 1 голосне читання. Аматорський гурток при читальні уладив 2 вистави: „Вифлеємську ніч" та „Три герби". Касовий звіт виказав, що читальня має к. 100 зол. довгу за книжки й часописи. Бібліотека виказує 418 томів, читальня передплачує 6 часописів. При читальні є також випозичальня строїв (національних та біблійних), з якої користали сусідні читальні по селах. Після звітів та дискусії над ними признано абсолюторію уступаючому виділові та вибрано новий, у склад якого ввійшли: голова о. Шараневич Омелян, заст. голови Гук Степан, секретар м-р Бутурин Степан, бібліотекар Телюк Володимир, господар Возденко Микола, скарбник Левкович Антін; одного члена виділу зпоміж жіноцтва уповажнено виділ кооптувати. Заступники виділових: Світелько Степан, Телюк Дмитро, Капафоньский Михайло. Контрольна комісія: інж. Паламарчук Роман, Колодій Стефан і Левкович Евстахій. Є надія, що новий виділ, у склад якого ввійшли деякі нові люди, візьметься охоче до праці в такій важній культурно-освітній станиці, якою є читальня в середмісті та згуртує біля себе ввесь активний міщанський елемент.

Вистава читальні „Просвіти" Заставське передмістя. Читальня „Просвіти" із Заставського передмістя уладила 14. III. в салі Українбанку дві вистави: комедію в 3 діях „Турецькі старости" та скеч „Такий світ настав". Публики не було дуже багато. Аматори вивязались досить добре зі своїх роль. Дохід призначено на будову Народнього Дому. **(X)**

Спорт.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ У. С. Т-ва „ГАРТ", ЗДОЛБУНІВ

Дня 7. III. ц. р. в год. 15-ій відбулись Загальні Збори У. С. Т-ва „Гарт" у Здолбунові. Зацікавлення Зборами серед старшого громадянства мале. А всетаки, хоч і невеликими досягненнями, може Т-во виказатись завдяки праці й запалові тих, що всю свою енергію вкладають у працю Т-ва. Молоді можна закинути національну несвідомість (бо зобачивши нові дреси в чужім клюбі, масово переходить до чужих). Дружина копаного мяча „Гарту" розіграла 11 змагань, у котрих спочатку перемагала, але по відході старших грачів молоді не могли вже так справно радити собі зі своїми противниками на зеленій мураві, не мали тої вправи, а то й фізично томились підчас метчу; але проте з запалом очікували чергового метчу, щоб доказати, що вони щораз-то краще грають. Секція відбиванки була нечинна, пінг-понгісти грали тільки для розваги, шахісти розіграли внутрішньо-клюбовий турнір. Майно Т-ва складається з повного виряду дружини копунів, виряду до відбиванки і пінг-понгового стола. Довгів Т-во не має, навпаки: має коло 100 золотих зібраної готівки на прапор. Дружина копунів належить до Ц-кляси і 25. квітня ц. р. розпочинає мистецькі бої. Перший метч грає в „Цегольнею" (де грає 7 б. грачів „Гарту"!). Тяжко прийдеться молодим копунам „Гарту" боронити жовто-блакитних барв, але запал і віра доказують нераз чудес.

Нова Управа Т-ва складається з людей, котрі дають запоруку, що не тільки вдержать Т-во в такім стані, в якім його перейняли, але й уможливлять уруховити, крім копунів, пінг-понгістів і шахістів, також інші спортові секції.

УКРАЇНА — ЛЬВОВЯНКА.

Товариські змагання обох дружин відбудуться в неділю 21. ц. м. не на грищі Цитаделі, як ми подали, тільки на грищі **Сокола-Батька.** Початок змагань у год. **11.30 в полудне.** В год. 10. рано гратимуть: Україна II — Зоря. Ціни вступу на цю цікаву імпрезу дуже низькі, бо тільки 50 сот. для старших і 25 для шкільної молоді.

СПОРТОВІ НОВИНКИ.

Шаховий турнір України закінчився. Перше місце добув змагун Кукич, 2) Миськів, 3) Витвицький. Нагороди для змагунів уфундував дир. О. Левицький.

Телефон у домівці України. В домівці України при вул. Л. Сапіги 49 заінстальовано телефон ч. 250-34.

Нові книжки й журнали.

КНИЖКИ.

ОСНОВИ СОКІЛЬСТВА — на основі джерел зладив **Е. Жарський.** „Сокільська Бібліотека" ч. I—II. Львів, 1937. Накладом „Сокола-Батька".

„Основи Сокільства" — це книжка, що в коротких питаннях і відповідях з'ясовує, що це Українське Сокільство, яка його мета, в чому його суть. Це книжка, що з'ясовує ідеольогію Українського Сокільства. У книжці є такі розділи: I. Українське Сокільство і його мета. II. Суть Сокільства. III. Обовязки сокола. IV. Організаційні відомості. V. Сокільські відзнаки. VI. Прилюдні виступи. У книжці подано теж коротку історію Українського Сокільства та „Декілька дат з історії Українського Сокільства".

Друге видання цієї книжки в доволі короткому часі є найкращим мірилом її запотребування й актуальности. Повинен її прочитати кожний українець, щоб ясно здати собі справу із значіння Українського Сокільства в нашому національному житті.

КАТЕХИЗМ МАРІЯСЬКИХ ДРУЖИН. На основі Геррассера уложив о. Ириней Назарко ЧСВВ. Львів 1937, стор. 42, 16°.

НА ШЛЯХ ОБНОВИ ДУХА. Накладом філії „Відродження" у Станиславові. Станиславів-Коломия, в лютні 1937. Стор. 16, 8°.

ЗА ДЕРЖАВНІСТЬ. Матеріяли до історії Війська Українського. Збірник 6. Каліш 1936. Видає Українське Воєнно-Історичне Товариство. Стор. 256, ф. 8°.

ЖУРНАЛИ.

ВІСТНИК МАРІЯСЬКИХ ТОВАРИСТВ, орган Управи Маріяського Т-ва Молоді. Виходить неперіодично. Львів 1937. Ч. 3. Зміст: У справі Маріяського органу. Комунікат. — о. Ч. Я.: Наші завдання. — о. Осип Лещук: Трохи зм'и не зашкодить. — о. Ір. Назарко ЧСВВ.: Метода еліти в Маріяських Дружинах. — Звіти з діяльности українських Маріяських Організацій. — Рецензії. — Всячина.

УКРАЇНСЬКА МУЗИКА. Рік I., ч. 1. Березень 1937. Видає С. У. П. М. Зміст: Від Редакції. — Д-р Ст. Людкевич: Огляд нашої музичної публіцистики в Галичині. — Д-р В. Витвицький: Микола Лисенко і його вплив на музичне життя Галичини. — Б. Пюрко: Актуальна справа. — В. Барвінський: Рецензії. — Дописи. — Огляд музичного життя у світі. — Комунікат Ради „Супрому". — Листування Редакції.

РІДНА ШКОЛА. ч. 5-6. Рік VI. Львів, 15. березня 1937. Зміст: † Альбіна Яконович, член-добродій Рідної Школи. — Є. Ю. Пеленський: Доля поетів-засланців Шевченко — Овідій — Данте. — Шкільництво в Польщі. Буджет Міністерства Освіти на 1937-38 рік в соймі. — Галина Журба: Захоплення Шевченком (фейлетон) — Володимир Кузьмович: „Трагічне безголовя державної шкільної політики у відношенні до української школи". — Дмитро Великанович: „Українське вчительство звишили і тепер нищать!" — Праця над позашкільною молоддю Р. Ш. — Верховинець: Боротьба шкільного інспектора зі шкільним законом. — Космацькі писанки на великодні свята. — Педагог: Українська гімназія в Перемишлі. — Великі успіхи співпраці школи і дому. — М-р А. Троян: Рідношкільний курс опікунів позашкільної молоді в Копичинцях. — Марійка Садівничва: На маргінесі організації провідниць дитячих садків. — М. Роман Савицький: Післявоєнна молодь. — Загальні Збори кооперативи „Рідна Школа" у Львові. — Українська Парляментарна Репрезентація у справі учительських посад. — о. Й. Проць: Смерть рідношкільного діяча в Святині († Василь Тисяк). — З життя Рідної Школи. — Ріжні вісти. — Додаток: Д-р Яким Ярема: Українська духовість в її культурно-історичних виявах.

НАЗУСТРІЧ, література, мистецтво, наука, громадське життя. Р. IV., ч. 6 з 15. III. 1937 р. Зміст: Святослав Гординський: Шевченкове малярство. — М. Рудницький: „Молода Муза" пів-ювилятом. — Федір Дудко: Березень 1917 року на фронті. — Харити Кононенко: Як я зустрічала революцію 1917 року. — Роман Сімович: Початки музики. — Петро Сорока: Треба нам у Львові людового театру. — Клявдія Гаврищак: Лист із країни див. — В. Кричевський: Будинок, де жив Т. Шевченко у Києві. — Замітки і рецензії. — Горобці на дротах. — Нові видання. — Фільмовий світ. — В числі є 19 знимок.

ТРИЗУБ. Тижневик. Ч. 9 і 10. з 7. і 14. березня 1937. Париж.

На українських безробітних

ПРИ Т-ВІ „СИЛА" У ЛЬВОВІ

Листа ч. 9.

ЗЛОЖИЛИ:

Отиранка Миросл. 1 зол., Д-р Парфанович С. 0.50, Романовська Стефанія 1, Коренець Анна 2, Рожановський Т., адвокат 2, Гарматій Микола 0.50, Гофрик Ол. 0.50, Ігнат Стах — „Трансакція" 5, Олійник Юстин 1, Іванчук Теодозій 0.50, Ф-ма „Мета" 0.50, о. д-р Стасюк 1, о. Лисецький Ол. 0.50, о. Войнаровський 1, Преосв. Будка 3, о. Новосад 1, Рудницька Емілія 1, Гаврисевич Евген 0.70, Кульчицький Теофіль 1, Сосенко 0.20, П-во Морози 0.50, проф. Бабин 0.50, Д-р проф. Полянський Юрій 1.50, Д-р Павенцький 1, П-во Гургули 1, Ф-ма „Фортуна Нова" 20, о. Базюк 2, Терлецька Евгенія 1, Осташевський 1, Сачинський Петро 1, Кружок Р. Ш. Білобожниця 2, Онуфрик Вол. 2, В-во „Діло" 25, Войціховський Микола 5, Коржан Мих. 0.50, Ф-ма Деццра 5, Ф-ма Ергон 1, Ф-ма Суспільний Промисл 10, Ф-ма Елеґант 20, Рибачек-Квасілевська 2, П-во Озінкевичі 1, Добрянський 0.25, о. Н. Н. 0.50, Ф-ма „Достава" службовики 2.50, Дир. Заячківський 5, Д-р Мацькевич 2, Інж. Пежанський Ол. 10, інж. Пежанський Мих. 1, проф. Ціпановська 2, д-р Прибитковський 1, о. Ловчина 1, о. Ковцький 1, о. Садовський 1, о. Хомин 1, інж. Білинський 0.50, Галадій Ол. Янниковате 4.20, о. Сенета Д., Шляхтова 5, Пацановський Вол. збірка в СУС. „Основа" Дашнів 5, Чит. „Просвіти" Слобідка 2, Уряд Парох. Крехович 5, Сербин Вол. Сколе 2, Шуляжевич Болеслав, Перемишль 3, Думин Роман 0.50, Палкевич Михайло, Винники біля Львова 1.50.

Ширіть наш часопис!

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає.

Театри.

Український Нар. Театр ім. І. Тобілевича.

СТАНИСЛАВІВ:
20. III. Шаріка.
21. III. Довбуш (Чорногора в огні).
22. III. Муж двох жінок.
Зі Станиславова іде театр до Товмача, Отинії і Коломиї.

Український Театр „Заграва“.

ГАЛИЧ:
22. III. Тарас Шевченко.
23. III. Муравлі.
24. III. Земля (Стефаниківська акад.).

КАЛУШ-ВАГІРЯ:
28. III. Тарас Шевченко.
29. III. Муравлі.
30. III. Земля (Стефаниківська акад.).

ДОЛИНА:
31. III. Тарас Шевченко.
1. IV. Муравлі.

БОЛЕХІВ:
2. IV. Тарас Шевченко.
3. IV. Муравлі.
4. IV. Земля (Стефаниківська акад.).

Великий Театр:

Пятниця, 19. III. год. 7.30 веч. „Життя це сон“.

Субота, 20. III. год. 7.30 веч. „Мадам Сан Жен“ з Іриною Айхлерівною.

Неділя, 21. III. год. 3.30 попол. ціни найнижчі „Подружжа“. Год. 7.30 веч. „Мадам Сан Жен“ з Іриною Айхлерівною.

Понеділок, 22. III. год. 7.30 веч. Премієра „Сальоме“ з Іриною Айхлерівною та „Чорна жінка із совєтів“.

Вівторок, 23. III. год. 7.30 веч. „Мадам Сан Жен“ з Іриною Айхлерівною.

Середа, 24. III. год. 7.30 веч. „Сальоме“ з Іриною Айхлерівною та „Чорна жінка із совєтів“.

Кіна.

АПОЛЬО: „Пісня її мами“ з Мартою Еґерт.

АТЛЯНТИК: „Фред ущасливлює світ“.

ВАНДА: „Родина Ротшильдів“, „Напад на Конго“.

ҐРАЖИНА: „Маєрлінг“.

ЕВРОПА: „Магнолія“.

КАСІНО: „Втеча Тарзана“ з Джонні Вайсмілером.

КОПЕРНИК: „Шаржа легкої бригади“ (Кримський орел).

МАРУСЕНЬКА: „Шаржа легкої бригади“ (Кримський орел).

МЕТРО: „Бавиті“.

МІРАЖ: „Братерство крови“.

МУЗА: „Його золота рибка“.

ПАКС: „Голгота“.

ПАЛЯС: „Пісеньнар Відня“ із Секе Сакалем.

ПАН: „Варвара Радивилівна“ із Смосарською.

РАЙ: „Буде краще“ із Щепком і Тоньком.

СВІТ: „Агасвер“ (Жид вічний скиталець) і „Тайна д-ра Чандлера“.

СТИЛЕВЕ: „Сам на сам“ з Павлею Веселі і ревія.

ТОН: „Бенгальський тигр“.

УТІХА: „Людина з двома лицями“ та ревія.

ХИМЕРА: „Марія Стюарт“.

ФОТОПЛЯСТІКОН.
(пл. Марійська 5.)
„Єгипет“.

ЗАКОРДОННЕ РАДІО.

Пятниця, 19. березня 1937.

Берлін (357) 14.15, 21.00 Розр. музика, 17.00 Реґерові твори, солісти. 22.30, 23.00 Фрагменти з невідомої опери Перголезія, **Білгород** (437) 18.20 Скрипка, 19.50 Популярні пісні, **Будапешт** (550) 12.00 Скрипка, 13.30 Військ. орх., 17.25 Популярні мад. пісні, 21.45, 22.00 Сальон. музика, **Відень** (507) 11.25, 15.40 Авд. для жінок, 12.00, 13.10 Розр. концерт, 15.00 Хор, 17.00 Для дітей, 17.30 Пісні й музика деяких місцин, 19.10 „Стабат Матер“ Корнеліюса, 20.15, 21.00 Концерт із Каіра, **Дайтшляндзендер** (1571) 10.50 Авд. для дітей, 14.00, 16.00 Музика, 15.15 Дитячі пісні, 18.00 Дівчата співають, 20.10, 21.00 Веселий вечір танку, **Кошиці** (259) 18.00 Для Закарпаття, **Ляйпціґ** (382) 19.45, 20.00, 21.00 „Вільний стрілець“ оп. Вебера, **Міляно** (369) 17.15 Танк. музика, 19.00 Розр. музика, 20.40 Легка музика, 21.00, 22.00 Симф. концерт, **Мінхен** (405) 8.30, 9.00 Весела музика, 12.00 Вок.-муз. концерт, 16.50 Розр. концерт із Байрайту, **Прага** (470) 10.15 Соната г-моль на флет, клявесин і альтівку Гендля, 15.00 „Еціо“ оп. Мислівечека, 18.20 Концерт мандоліністів, **Радіо Парі** (1648) 14.00, 14.30 Легка музика, 17.00 Камер. музика, 18.45 Спів, 19.30 форт., 19.45 Пісні, 21.00 Пісні й дуети, 21.45, 22.00, 23.00 Вечір пісеньнарів, **Рим** (421) 16.00 Форт. ресіталь, 19.00, 20.40 Розр. музика, 21.00, 22.00 „Усміх Фльоренції“ оп. Рафаеля.

Субота, 20. березня 1937.

Берлін (357) 19.15 Солісти, 20.10 Форт. тріо Моцарта, 20.30, 21.00 „Ганнелєс Гіммельфарт“ оп. Ґренера, **Білгород** (437) 20.00, 21.00 Веселий вечір, **Будапешт** (550) 12.05 Орх. концерт, 17.00 Спів ресіталь, 18.00, 22.15 Циганська музика **Відень** (507) 13.15 Орх. концерт, 15.40 Концерт дутої орх., 18.30 Нар. пісні, 19.35 Нар. пісні: швайцарські, німецькі, гебридські, англійські, ісляндські, норвеські, шведські й данські, 20.15, 21.00 Опера й оперетка, попурі Віктора Грубого, Ахсель сопр., Ціґлер тенор, Ворф барит., саксофон, хор, симф. орх., **Дайтшляндзендер** (1571) 14.00, 16.00 Музика, 18.00 Нар. пісні й танки, 19.00 Веселі мельодії, **Кошиці** (259) 18.00 Для Закарпаття, гутірка, хор. пісні, **Міляно** (369) 19.00 Розр. музика, 20.40 Розр. концерт, 21.00, 22.00, 23.00 „Франческа да Рiміні“ оп. Зандонаї, **Мінхен** (405) 12.00 Орх. концерт, 18.00 Легка музика, 19.40 Нар. пісні, 20.10, 21.00 „Ін айнем тіфем Грунде“ муз. ком. Нойпферта, 22.30 Музика, **Прага** (470) 15.00 Легка музика, 16.45 Театрик для дітей, 19.35, 20.00, 21.00 Велика розривкова програма, **Радіо Романія** (1875) 19.30, 20.00, 21.00 „Кармен“ оп. Бізета, **Радіо Парі** (1648) 13.00 Розр. концерт, 16.15 Форт. ресіталь, 17.30, 18.00 Авд. для дітей, 19.00 Танк. музика, 21.00, 22.00, 23.00 Румунські пісні, 21.30 Комунікат, опісля концерт симф. музики, спів, **Рим** (421) 17.15 Розр. концерт, 19.00 Розр. музика, 20.40 Легка музика, 21.00 „Бернардо л'еремітa“ комедія Антонелія, 22.00 Розр. концерт.

ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

Пятниця, 19. березня 1937.

6.30 Ранішня авдиція, 7.25 Програма на нині, 7.30 Трохи інформацій, 7.35 Легка музика з гр. пл., 8.00 Авдиція для шкіл, 11.30 Для шкіл: Виїмки з творів марш. Пілсудського, 11.57 Сиґнал часу, 12.03 У великопістному настрою, гр. пл., 12.40 Полудневий денник, 12.50 Смачне й дешеве свячене в хаті, 14.30 Концерт бажань, 15.00 Господарські вістки, 15.15 Рекламовий концерт, 15.30 Львівські біжучі вістки, 15.35 Вояцькі пісоньки, хор, 15.55 Туристичний інформатор, 16.00 Програма на завтра, 16.05 Твори Д. Поппера, гр. пл., 16.15 Гутірка з хорими, 16.30 Музика, орх., 16.55 І. Крашевський, у 50-ліття смерти, 17.10 Пісні з „Вітельорадо“ Ст. Монюшка, 17.50 Актуальна гутірка, 18.00 Спортові вістки, 18.06, 18.16 Спортовий порадник, 18.20 „Адмірал дунаєцької фльоти“ гутірка, 18.30 Оп. дуети, гр. пл., 18.40 Фізична праця та спорт, 18.50 Огляд хліборобської преси, 19.00 Довгі нічні гутірки, 19.20 Авдиція у честь маршала, 20.15 Трансм. з Каіра: Концерт орх., форт., скрипка, 21.20 Вечірній денник, 21.30 Актуальна гутірка, 21.35 „Із монюшківських опер“: орх., хор, Орловська-Черніцька сопран, Я. Поплавський тенор, 22.40 Рецитації фрагм. із творів марш. Пілсудського, 23.00 Продовження концерту із монюшківських опер.

Субота, 20. березня 1937.

6.30 Ранішня авдиція, 7.25 Програма на нині, 7.30 Трохи інформацій, 7.35 Легка музика з гр. пл., 8.00 Авдиція для шкіл, 11.30 Для шкіл: Співаймо пісоньки, 11.57 Сиґнал часу, 12.03 Сальонова орхестра, 12.40 Полудневий денник, 12.50 Хліборобська скринька, 14.30 Театр Уяви для молодших дітей: „Виправа за промінчиком сонця“, 15.00 Господарські вістки, 15.15 Рекламовий концерт, 15.30 Наша програма, 15.35 Легка музика з гр. пл., 15.50 Три знаки запиту. 16.00 Програма на завтра, 16.05 Масканї: фрагм. із оп. „Кавалерія Рустікана“, гр. пл., 16.15 Фр. оперетки, орх., 17.00 Концерт солістів: Форт., віольончеля, 17.50 Огляд видань, 18.00 Актуальна гутірка. 18.10, 18.15 Спортові вістки, 18.20 Сучасні піяністи, гр. пл., 18.35 Львівський актуальний фейлєтон, 18.50 Актуальна гутірка, 19.00 Гутірка про Ченстохову, 19.30 Година легкої музики: сальон. тріо, Ст. Земнянчівна сопран, вальдгорн, два форт., І. Вісневський тенор, Ст. Зварич вібрафон, 20.25 Літературні новини, 20.40 Вечірній денник, 20.50 Актуальна гутірка, 21.00 Трансм. з Берліна: Виїмки з комічних опер: Е. Кандль бас, Е. Цімерман тенор, Т. Рудольф сопран, Бекман альт, орхестра, 22.00 „Психоаналіза“ гумореска, 22.30 Мала орхестра; у перерві в год. 22.55 Останні вістки.

БІРЖА.

ГРОШІ.

Купно—продажа: Бельґи бельґ. 88.95, 88.77, Долари американські 5.28.75, 5.26.25, долари канад. 5.28.75—5.26.25, Фльорени гол. 288.60—287.90, Франки фр. 24.19—24.13, Франки швайцарські 120.25—119.95, Фунти анґл. 25.79—25.72, Ґульдени данц. 100.20—99.80, Корони ч. 18.41—18.36, Кор. дан. 115.10—114.81, Кор. норв. 129.60—128.7, Корони шв. 133.00—132.67, Ліри італ. 27.85—27.75, Марки фінл. 11.42—11.36, Марки нім. 212.36—211.94, Шил. австр. 99.20—98.00. Марки нім. срібні 133, 129.

Тенденція дещо слабша.

Акції.

Банк Польський 100.00, Цукор 30.25, Вугіль 20.50, 20.25, Ліпльпоп 14.00, 14.15, Моджеїв 8.00, Островець серія б. 30.25.

Тенденція дещо слабша.

Папери.

3 поз. інвест. 1. ем. 65.00, серія 84.75, 2 ем. 64.25, серії неност. 5 пр. поз. кон. 54.50, 6 проц. поз. дол. 50.00, купон 51.09, 4 проц. пр. дол. 44.75, 5 проц. пов. конс. 52.00, 52.25, 52.37, 50.75, два ост. дрібні, 7 стабіл. 368.00, купон 74.28, 5 обл. Пол. Б-ку Ком. 4 ем. 85.00.

Тенденція дещо слабша.

Збіжжя.

Львів, 18. III.

За 100 кг. льоко вагон Львів:

Пшениця одн. червона	29.00—29.25
Пшениця збір. червона	28.25—28.50
Пшениця одн. біла	28.75—29.00
Пшениця зб. біла	28.00—28.25
Жито шт. I.	23.25—23.50
Жито шт. II.	23.00—23.25
Ячмінь одн.	23.75—24.00
Ячмінь на живо	22.25—22.50
Ячмінь паст.	21.25—21.50

Інші курси незмінені.

Звідомлення збіжевого ринку Центросоюзу з дня 18. ц. м.

Ціни за 100 кг. люзом, льоко вагон-стація заладовання:

	льоко ст. заладов:
Пшен. збірна 750 гр/л 5%	26.75—27.75
Жито збір. 694 гр/л. 3%	21.60—22.60
Ячмінь пашн. 621 гр/л. 4%	19.50—20.00
Овес легко задощ. 444	20.25—20.50
Овес не задощ. 456	20.50—20.75
Гречка 10%	30.00—31.00
Кукурудза жовта	21.00—21.25
Кукурудза червона	22.25—22.50
Коноп. сімя	36.00—37.00
Соняшникове сімя	37.00—38.00
Насіння льону	52.00—53.00
Вика сіра	17.50—18.00
Вика темна	18.50—19.00
Конюшина чер. натур.	90.00—95.00
Конюшина чер. без канянки	105.00—110.00
Конюш. ч. без канянки 96%	115.00—120.00

Пшениця і жито незначно поправляються в ціні. Олійні насіння подешевіли на 7—8 зол. на 100 кг. Тенденція неоднакова, на збіжжа сподівана дальша поправа.

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ“.

„Маслосоюз“ повідомляе, що від дня 18. березня н. р. кооперативам платить за льоко Львів:

1 кг. масла десерового бльок. без опакування	3.15 зол.
1 кг. масла десеров. бочкове включно з бочк. опакуван.	3.20 „
1 кг. масла експ. платить з експ. опакув. включно дефінітивно	3.20 „
молоко від 11. I. ц. р. . . .	0.18—0.19 „
копа яєць	3.40—3.50 „

Тенденція на масло й молоко сильна. На яйця звишкова.

ПТИЦЯ.

Маслосоюз повідомляе, що в дні 18. III. н. р. платив своїм доставцям за 1 кг. живої птиці, льоко подвіря птахо-масарні „М. С.“ у Львові, (пл. Більчевського ч. 3) такі ціни:

Індички I. кл., добре умясненi, повногруді товсті	1.45 зол.
Індики I. кл., добре умяснені, повногруді товсті	1.20 „
Кури молоді I. кл. товсті без вапняку на ногах від 1.80 кг. вгору	1.20 „
Качки товщені I. кл. щойно від 1.80 кг. вгору	1.30 „

Слабших сортів від вище поданих не приймае.

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Вид. Спілки „Діло“, Львів, Ринок 10